sabırsızlık zamanı

nisan-mayıs' 21

fiyat 5tl

İÇİNDEKİLER

Toplumsal Çelişkiler Devrime Akıyor!.....5-8

Pandemi, Gençliğin İsyanı ve Yaklaşan 1 Mayıs.....9-11

Öğrenci, İşçi, İşsiz Gençliğe Sesleniyoruz!.....12-13

Denizlerin Yolunda Zafere Kadar Devrim.....14-17

Denizlerin Açtığı Yoldan Devrime Yürüyelim!.....18

Kadınlar Yaşamak İstiyor!.....19-21

Kadının Kesin Kurtuluşu Üzerine.....22-26

Sinanların Açtığı Yoldan,Zafere Kadar Daima!.....27-28

Yeni İnsan Üzerine.....29-31

Salgın Döneminde Daha da Artan Kadın İşsizliği.....32-33

Bir Emek Cehennemi.....34-35

Bireysel Değil Hepimiz Organize!.....36-37

Aynı Gemide Değiliz!.....38-39

Liseliler İle Online Eğitim Konuştuk.....40-42

Mücadelem.....43

“İşte Benim Hikayem Böyle”.....44-45

Rüzgar.....46

“Gecekondulardan Gelip Boğazımızı Kesecekler”.....47

Felsefenin Temel İlkeleri-VI.....48-50

Biz Liselilerin Derdi Ne?.....51-52

Taksime Doğru Attığımız Her Adım.....53-55

Merhaba Sabırsızlık Zamanı Okurları...

Yeni sayımız ile yeniden karşınızdayız. Mart ayının eylemlerle ve mitinglerle geçen coşkulu günlerinin ardından 1 Mayıs'a doğru giderken her yerde işçilerin irili-ufaklı eylemselliklerine, kadınların büyüyen isyanına, pandemiden ölmekle açlıktan ölmek ikilemine mahkum edilen milyonlarca insanın büyüyen öfkesine tanık oluyoruz. Pandemiyi fırsata çevirip kendi siyasal çalışmalarını diledikleri gibi kendi deyimleriyle "lebaleb" gerçekleştiren, ama emekçilerin en küçük örgütlenmesine, bir araya gelmesine dahi tahammülü olmayan faşizm getirdiği yasaklarla yine halk sağlığını düşünmediğini ortaya koymuştur. Milyonlarca işçinin "kapanma" denen bu komedi ortamında çarklar dönsün diye çalışmak zorunda olduğu bir ortamda salgın değil durmak daha fazla yayılma ve işçileri kırıp geçirme tehlikesi taşıyor. Faşizm, pandemi vakalarının ve ölümlerin korkunç boyutlara vardığı günlerde dahi kongreler gerçekleştirirken, büyüyen öfkenin mayalanacağı işçi sınıfının uluslararası mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ı fiilen yasaklamıştır. Ama öfke kabına sığmıyor, 1 Mayıs'a giderken her yerde işçilerin cüretli çıkışlarına tanık oluyoruz. İşte bu sayımızda sermaye sınıfının bu ikiyüzlülüğünü teşhir ederken, yasakların tanınmayacağı, Taksim başta olmak üzere her sokağın eylem alanına dönüşeceği 1 Mayıs'ı gençliğin gözünden inceleyeceğiz.
Aynı zamanda Mayıs ayının birleşik devrimimiz açısından çok önemli tarihsel milatları olan Denizlerin idamını ve 31 Mayıs'ta Nurhaklar'da Sinanların katledilmesini birlikte anacağız. Gelişen toplumsal mücadeleye ve gençlik hareketine ilişkin değerlendirme yazılarımızın, genç kadın mücadelesine ilişkin makalelerimizin, okurlarımızın mektuplarının, edebi üretimlerinin olduğu bu sayımızı keyifle okumanız dileğiyle. Fanzinimize sizler de kendi yazılarınızı, çizimlerinizi, üretimlerinizi gönderebilir, sesimizin büyümesine katkıda bulunabilirsiniz.
İyi okumalar...

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

TOPLUMSAL ÇELİŞKİLER DEVRİME AKIYOR!

Yaşadığımız topraklarda çelişkiler o denli derinleşti ki, dinci-faşist iktidar attığı her adımda kendi çöküşünü engellemek için azgınca saldırılarına devam ediyor. Bu saldırılar işçilere, bu saldırılar emekçilere, bu saldırılar biz gençlere, bu saldırılar Kürt halkına, bu saldırılar kadınlara ve LGBTİ+'lara... Kısacası bu saldırılar toplumsal mücadelede aktif rol oynayan işçi sınıfına ve toplumun farklı kesimlerine.

Son süreçte HDP'nin kapatılması, İstanbul Sözleşmesi'nin fesih kararı, işçi sınıfının kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs'ı yasaklama kararı ve aynı zamanda Boğaziçi Üniversitesi'nde başlayan ve birçok kentteki üniversiteye yayılan öğrenci hareketine saldırılar gündemde. İlk olarak HDP'nin kapatılması için açılan davalar, milletvekillerinin dokunulmazlığının kaldırılması için hazırlanan fezlekeler bu süreç açısından basit bir mesele değil. Dinci-faşist iktidar önüne çıkan engelleri bir bir aşmak, kendi varlığını sürdürebilmek, yetkileri tek elde toplayabilmek ve topyekün bir faşist diktatörlük kurmak adına kararını çoktan vermişti.

İkinci olarak İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararını bir gece ansızın öğrenmiş olduk. Çekilme gerekçesini ise Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanlığı şöyle ifade etmişti: "Başlangıçta kadın haklarının güçlendirilmesini teşvik etmeyi amaçlayan İstanbul Sözleşmesi, Türkiye'nin toplumsal ve ailevi değerleriyle bağdaşmayan eşcinselliği normalleştirmeye çalışan bir kesim tarafından manipüle edilmiştir. Türkiye'nin sözleşmeden çekilme kararı alması da bu nedene dayanmaktadır." İstanbul Sözleşmesi'nin etkin uygulanması için kadınlar, LGBTİ+lar haftalarca, aylarca önemli eylemler gerçekleştirdiler. Fakat bırakın sözleşmenin etkin uygulanmasını, sözleşmeyi bugüne kadar dinci-faşist iktidar hiçbir zaman sözleşmeyi dikkate almadı ve uygulamadı. Sözleşmenin fesih kararı elbette ki kadınlara, LGBTİ+lara yönelik bir saldırıdır. Fakat neden iptal edildi sorusundan önce ne oldu da bu sözleşmeyi dinci-gerici iktidar imzaladı sorusu daha önemli bir yerde duruyor. Sorunun cevabını biz söyleyelim:

Sözleşme 2011 yılında imzalandı. Sözleşmenin imzalandığı tarih toplumsal mücadelenin yoğun olduğu, her yerde işçilerin, emekçilerin, kadınların eylemlerinin olduğu bir dönemdi. Dinci-faşist iktidar toplumsal mücadelenin yükseldiği bu dönemde gündeme gelen İstanbul Sözleşmesi'ni imzalamak zorunda kaldı. İmzalamak zorunda kaldı diyoruz çünkü, yükselen kadın mücadelesinin önünü

alabilmek, hareketi pasifize edebilmek adına imzalandı. Yoksa İstanbul Sözleşmesi'ni uygulamak, hayata geçirmek isteğinden değil. Kapitalist sistem var oldukça, sistem içerisinde yeniden ve yeniden üretilen ataerkillik en başta zaten kadınların yaşamları için mücadelelerini bastırmak, kadınları cinsel, ulusal, sınıfsal açıdan ezmek ve sömürmek için varlığını sürdürüyor. İşte tam da bu noktada faşizmin bunu neden uygulamayacağı çok açık. Bu sorunların nedenini oluşturan kapitalist sistem kökten yıkılmadığı sürece kadın cinayetleri, katliamları, tacizler, tecavüzler, sömürü devam edecektir. Kadınların asıl olarak mücadele ekseni kadınları köleleştiren bu kapitalist sistemi yıkmak olmalıdır.

Üçüncü olarak inceleyeceğimiz mesele 1 Mayıs. 1 Mayıs yaklaşırken, faşist devletin salgını bahane edip 15-17 Mayıs'a kadar eylem, etkinlikleri yasakladığını görüyoruz. İşçiler, emekçiler her gün, hafta sonu yasaklarında dahi fabrikalarda, atölyelerde hiçbir önlem alınmadan çalıştırılırken hatta Dardanel örneğinde olduğu işçiler fabrikalara kapatılırken faşist devlet salgın gerekçesiyle 1 Mayıs'ı yasakladı. Fabrikalar gece gündüz çalışırken tekelci sermaye sınıfının 1 Mayıs'a yönelik yasaklama kararı yok hükmündedir. Koronavirüs salgınında vakalar, ölümler ne kadar gizlenmeye çalışılsa da inanılmaz rakamlara varmış durumda. Açıklanan veriler, gerçek veriler olmamasına rağmen tehlikeli bir artış var. Bu süreçte derin bir iktisadi krizin eşlik ettiği pandemi işçilerin yaşamını çekilmez hale getiriyor. Sözde işten çıkarmalar yasak ama sermaye sınıfı "Kod 29" ile işçileri çok keyfi gerekçelerle işten atıyor. Binlerce işçi, emekçi işsiz kaldı, aç kaldı. Evine ekmek götüremeyen işçiler, emekçiler yoksulluktan inti-

har ediyor. İşçiler, emekçiler arasında işsizlikten, açlıktan, yaşamın dışına itilmişten dolayı öfke her geçen gün büyüyor, derinleşiyor. Düzene olan öfke karşısında işçiler, emekçiler harekete geçmiş durumda. Her yerde irili ufaklı eylemler, grevler, direnişler gerçekleşiyor. Bu büyüyen hareketin önünü alabilmek için dinci-faşist iktidar gözaltıyla, tutuklama tehdidiyle işçileri, emekçileri korkutmaya çalışıyor, ama nafile.

Çelişkiler, çatışmalar büyüdükçe daha da öne atılan, korkmayan, cesaretle ileriye yürüyen, hiç bir tereddüdü olmayan bir sınıf hareketini görüyoruz. İşte bu koşullarda 1 Mayıs'a gidiyoruz. İşçiler, emekçiler her gün açlıktan ölmek ya da salgından ölmek ile karşı karşıya iken bizler devrimci gençler olarak 1 Mayıs'ta en güçlü şekilde en başta 1 Mayıs alanı Taksim Meydanı olmak üzere sokakları, emekçi mahalleleri kavga gününe çevirmek için can hıraç çalışmalıyız. Sermaye sınıfının yasaklarını boşa düşürmeliyiz. Engellemeleri de yasaklamaları da 1 Mayıs gününde bizi Taksim'de olmaktan vazgeçiremeyecek. 1 Mayıs'ta sermaye sınıfının savaşı kabulümüzdür, cevabını da militan bir şekilde vereceğiz.

Son olarak da özelde öğrenci gençliğin gündemini irdeleyelim. 2021'e girdiğimiz ilk haftada Boğaziçi Üniversitesi'ne intihalci rektör Melih Bulu'nun atanmasıyla birlikte patlak veren eylemler hala sürmeye devam ediyor. Aradan aylar geçmesine rağmen öğrenci gençliğin öfkesi dinmedi. Bu süreçte yüzlerce kez gözaltına alındık, eylemlere katıldığımız gerekçesiyle ev hapisleri aldık, evlerimize baskınlar yapıldı, on bir arkadaşımız tutuklandı. Faşist devlet tüm zor aygıtlarıyla azgın-

ca saldırdı da yine de eylemleri söndürmeyi başaramadı. Aksine ne kadar saldırı olduysa da bu saldırılar biz öğrenci gençliği daha da güçlendirdi, sokaklarda olmamıza engel olamadı. Eylemlerimiz yasaklandı, yasaklamalara rağmen her yeri eylem alanına çevirdik. Görüyoruz ki tehditler, sindirme ve korkutma politikaları boşa düştü, faşizm birçok ilde eylem olmasını engelleyemedi. Büyüyen öğrenci hareketi bir süredir Covid-19 nedeniyle üniversitelerin, liselerin kapalı olduğu bu zamanlarda tüm öğrencilere harekete geçirdi. Kalıcı örgütlenmeleri yaratmak adına meclisler, dayanışmalar kuruldu, forumlar örgütlendi. Boğaziçi Üniversitesi'nde hala okul içinde eylemler sürüyor. Açık dersler, boykotlar, forumlar, basın açıklamaları düzenleniyor. Akademisyenler de okul içinde eylemler düzenliyor. Şu an "Bundan Sonrası Hepimizde" kampanyası sürüyor. Kampanya kapsamında işçilerin, emekçilerin direnişlerine destek veriliyor. Kürt halkına karşı yapılan saldırılarda ses çıkarılıyor, çeşitli biçimlerde destek eylemlerine gidiliyor, açıklamalar yapılıyor. Kadınların, LGBTİ+'ların düzenledikleri eylemlerine katılıyor. Kısaca kapsamı sadece kayyım rektörün istifasında kalmayıp, hem işçi sınıfın yanında hem de tüm toplumsal kesimlerinin yanında yer alıyor. Öğrenci hareketinin bu eksende hareket etmesi oldukça önemli bir noktada duruyor.

Bu yazımızda farklı toplumsal kesimlerin birçok gündemini ele almış olduk. Her meselenin kendi için sorunları farklılaşsa da temelde tüm bu sorunları yaratan kapitalist sistemin ta kendisidir. Sorunlarımızı yaratan kapitalist sistem, her geçen gün bizleri yok etmeye çalışmak için pratik sergilese de kendi sonunun gelmesini engellemek için saldırılarına devam ediyor. Devrimci durumun olgunlaştığı, devrimin güncel olduğu bu süreçte yükselen toplumsal mücadelemizin büyümesini engelleyemeyecekler, geriye düşüremeyecekler. Her ne yaparlarsa yapsınlar, toplumdaki büyüyen öfkenin önüne geçemeyecek. Bu öfke, insanların aç kalmadığı, özgürce yaşayabildiği yeni bir toplumsal sistem olan sosyalizmi kuracak olanların öfkesidir.

Dinci-faşist iktidar ayakta kalabilmek için hangi yöntemi kullanırsa kullansın kendi çöküşünü kendi elleriyle yaratıyor. Burjuvazi, kendi mezar kazıcısı olacaktır. Bizlere de düşen bu süreçte fedakarca, cesaretle sistemin yıkılış sürecini hızlandırmak için örgütlenmektir. Emekçi, yoksul mahallelerde çalışmalarımızı hızlandırmak, oradaki başta işçi, emekçi gençlere ulaşmak ve harekete geçirmek en acil sorumluluğumuzdur.

Pandemi, Gençliğin İsyanı ve Yaklaşan 1 Mayıs

K. Taylan Kızıldağ

Geçtiğimiz yıl gibi 2021 1 Mayıs'ını da pandemili günlerde karşılıyoruz. Yine yasaklamalar, yine sermaye sınıfının ve dinci-faşist iktidarın ikiyüzlülüğü eşlik ediyor pandemiye. Covid-19 vakalarının yüz binlere ulaştığı dönemde kendi parti kongrelerini doğru düzgün önlem almadan yapan dinci-faşist iktidar, aynı şekilde işçileri salgının kucağına çarklar dönsün diye atarken, yaklaşan 1 Mayıs'ta "önlem" olarak sokağa çıkma yasağı uygulayacakmış. Dinci – faşizmin salgının başından beridir nasıl da ikiyüzlü bir sermaye iktidarı olduğunu fabrikaları kapitalist çarlar dönsün diye, pandemiye rağmen kapatmadığından hatırlıyoruz. Aynı şekilde işten atmaları yasakladık diye kısa çalışma ödeneğini yasallaştırıp işçileri sefalete mahkum etmesinden ve Kod-29 saldırısını da çalışma kanununa sokarak işçilerin sendikal örgütlenme haklarına saldırmasından anımsıyoruz. Bu saldırı dalgasına karşı işçi sınıfının geniş kesimleri öfke dolu, her yerde irili ufaklı işçi eylemleri, işçi direnişleri merkezi bir kanala akmanın arayışı içinde.

Aynı şekilde toplumun farklı kesimlerine saldırılar da hız kesmeden sürüyor. Dinci-faşizm nasıl demokratik kitle örgütlerine saldırıyorsa, kadınlara yönelik saldırıların önünü daha fazla açmak için hiçbir zaman uygulanmayan İstanbul sözleşmesinden çekiliyor, kadınlara yönelik her türlü şiddetin ve saldırının önü açılıyor. Bir taraftan da biz üniversiteli, liseli, işsiz gençlerin hayatlarına müdahaleler yoğunlaşıyor. Geleceksizlik, işsizlik, geçinememe, gerici eğitim sistemi kıskacına sıkıştırılmış milyonlarca genç bu düzenden hiçbir şey beklemiyor. Gençliğin düzene dair umutsuzluğunu ve öfkesini sosyal medyadan, sokak röportajlarından görebiliyoruz. Aynı zamanda Boğaziçi direnişi ile birlikte güçlenen üniversite gençliğinin akademik-demokratik mücadelesi de bir taraftan sürerken genç işsizlerin, liselilerin, üniversitelilerin, genç işçilerin sorunlarının ortaklaştığı ve kesiştiği yerler aynı olarak karşımıza çıkıyor. Genç işçileri fabrikalarda, inşaatlarda atölyelerde Covid-19'a terk ederken, milyonlarca genç işsizin olduğu bu topraklarda, ağır, esnek ve örgütsüz çalışma koşullarına genç işçileri mahkum etmeye çalışıyorlar. İşçi sınıfı içinde intihar oranlarının yükselişi göz önüne alındığında sömürü çarklarının acımasızlığı ve sermaye sınıfının fırsatçılığı ve iki yüzlülüğü açıkça görülebiliyor. Pandemi döneminde yoksullar daha fazla yoksullaşırken, sermayedarların karlarına kar kattığını da herkes görebiliyor.

Bununla beraber pandeminin üniversiteli ve liseliler için derinleştirdiği ekonomik zorlukların dışında eğitimin niteliksizliği, eğitim

vermeyip sınavların yüz yüze yapılması, gençlerin sosyalleşebileceği alanların daraltılması, yalnızlaşma, gençliği en hareketli çağında eve kapatmaya zorluyorlar. Aynı şekilde eğitim altyapısının asgari koşullarını sağlayamadıkları için yüz binlerce üniversiteli ve liseli düzgün bir şekilde eğitimine devam edemedi. Pandeminin başından bu yana toplumsal olarak bir dizi ciddi sorunla karşılaştık. Gençliğin farklı kesimleri olarak ciddi zorluklar yaşadık, özellikle de işçi sınıfının saflarından gelen gençler olarak! Ama sorunların keşmekeş haline geldiği, iç içe geçtiği, çelişkilerin üst üste bindiği yerde buna karşı gelişen mücadeleler de keskinleşir ve devrimcileşir. 1 Mayıs'ı karşıladığımız bu günler tam da böylesi günler.

İşte böylesi yoğun ve devrimci bir dönemde 1 Mayıs'a giderken, 8 Mart ve Newroz mitinglerinin çok kitlesel geçmesinin ardından sermaye sınıfı 1 Mayıs'ın güçlü geçmesinin önüne geçmeye çalışıyor. Özellikle işçi eylemlerine, 1 Mayıs çalışmalarına ve 1 Mayıs'ın gününe yönelik çıkarılan eylem yasakları, "kapanma" tiyatrosu ile getirilen yasaklar karşı tarafın meseleyi ne kadar ciddi aldığını gösteriyor. Milyonlarca işçinin salgın günlerinde çıkarılan kapanma yasaklarından muaf tutulurken, halkın geri kalanının da evinde aç kalmayı beklediği bu dönemde öfke kabına sığmayacak. Tüm bu yasaklara rağmen emekçi sınıfların ve özelde işçilerin devrimci kabarışından korkuyorlar ve buna karşı her türlü

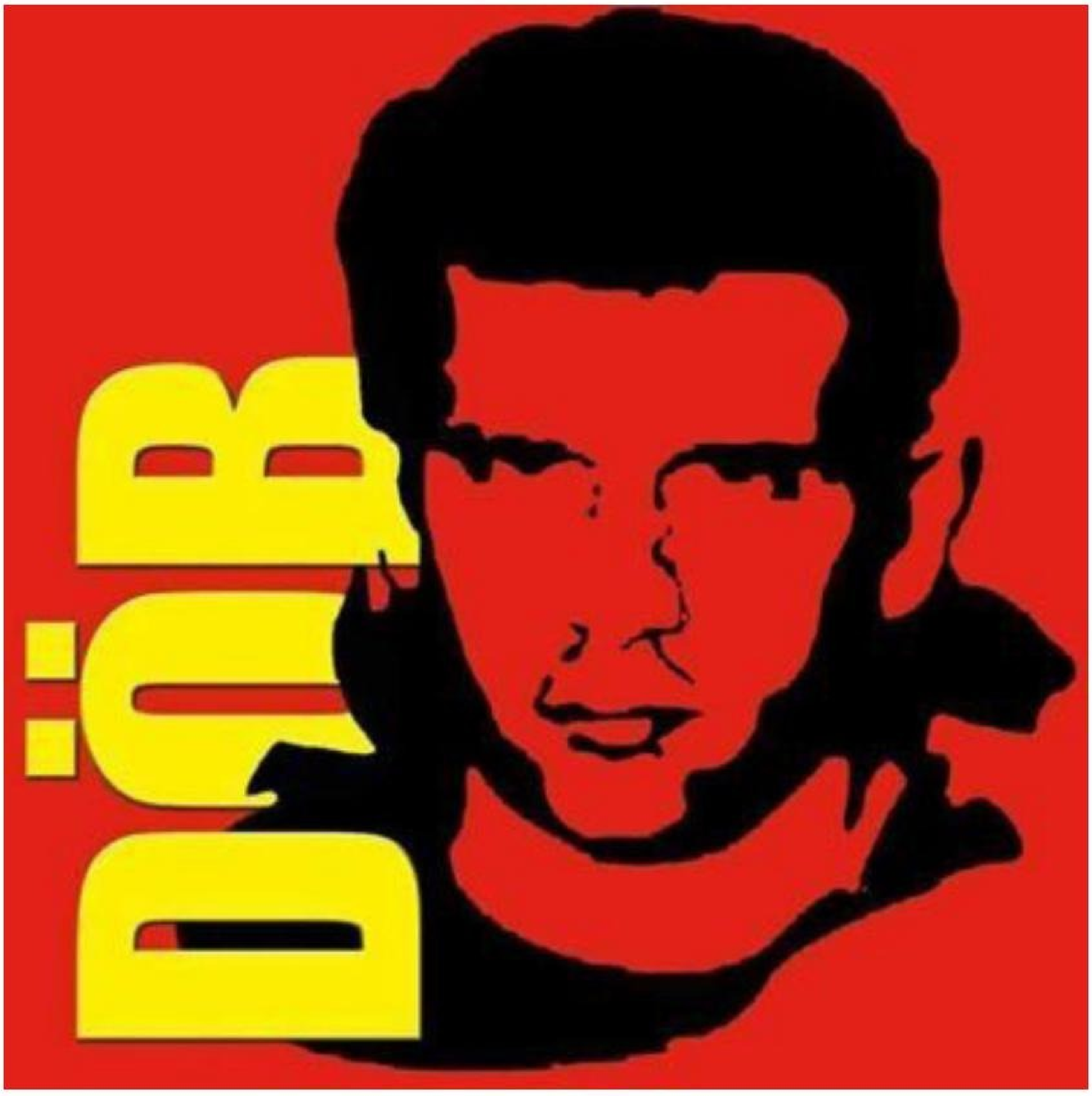
hazırlığı yapıyorlar. Ancak yasaklara rağmen toplumsal çelişkilerin böylesi yoğunlaştığı bir ortamda 1 Mayıs'a giderken sokağın sesine kulak vermek gerekiyor. Harekete geçen direnişçi işçiler sokaktan geri adım atmıyor, açlıktan ölmek ile salgından ölmek ikilemine mahkum edilen işçiler öfkesini dile getirmekten çekinmiyor, birçok işçi örgütü İstanbul'da Taksim'de, diğer kentlerde de sokaklarda olacağını ilan ediyor. Öğrenci gençliğin gerçek kurtuluşunun işçi sınıfının kurtuluşu ile ortak olduğunu söyleyen bizler 1 Mayıs'ta İstanbul'da Taksim'de, diğer kentlerde de sokaklarda olacağız. Okullarımıza kayyum atayanlar, üniversitelerimizi kuşatanlar, bizlere geleceksizliği, güvencesiz, esnek çalışma koşullarını ve yoğun emek sömürüsünü dayatanlar ile 1 Mayıs'ı yasaklayanlar aynıdır. İşçileri ölüme gönderenler ile genç arkadaşlarımızı intihara sürükleyen yine aynı düzendir. İşte bu yüzden yasaklara, saldırılara inat, politik özgürlüğü kazanmak için faşizmin koyduğu barikatları aşmaya, 1 Mayıs'ta başta Taksim olmak üzere her yeri eylem alanına çevirmeye!

Öğrenci, İşçi, İşsiz Gençliğe Sesleniyoruz!

1886 1 Mayıs'ından, 8 saatlik işgünü için sokaklara çıkan ve katledilen işçilerin sesleriyle sesleniyoruz! 1 Mayıs, 1886'dan bugüne işçi sınıfının kapitalizme karşı uluslararası savaş ve mücadele günü olarak ilan edilmiştir. İşçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar yıllardır her 1 Mayıs'ta iş bırakmış, sokakları, meydanları mücadele alanına dönüştürmüştür. Ülkemizde "Kanlı 1 Mayıs" diye anılan 1977 1 Mayıs'ında faşizmin Taksim'de işçileri katletmesiyle 1 Mayıs bizim açımızdan çok daha önemli bir gün haline gelmiştir. Yıllardır çeşitli bedellerle; katledilen, tutuklanan işçilerle her şeye rağmen gerçekleştirilen kavga günü 1 Mayıs, bu sene pandemi gerekçe gösterilerek yasaklanıyor. Pandemi kapsamında devletin aldığı göstermelik önlemler ve yasaklar, pandeminin yayılmasını önleyemez. Çünkü, hiçbir can güvenliği olmayan binlerce işçinin çalıştığı fabrikalarda çarklar hiç hız kesmeden işliyor. İşçi servisleri pandemi yokmuş gibi tıklım tıklım... İş cinayetlerinde Covid-19 kaynaklı ölümlerin oranı %50'yi aşmış durumda. Covid-19'a yakalanan işçilerin sağlık imkanlarına ulaşma şansı toplumun diğer kesimlerine göre çok daha az.

Biliyoruz ki, işçi sınıfının sokağa çıkma yasaklarında dahi çalıştığı pandemi, burjuvazinin ve dinci faşist iktidarın elinde kendi çıkarları için fırsata dönüştürülmüştür. Pandemiyle birlikte derinleşen ekonomik ve siyasal kriz, bugün işçiler için çok daha fazla geleceksizlik, açlık, sefalet ve ölüm anlamına geliyor. Bu yaşamsal sorunları şu günlerde daha da derinden yaşayan işçi sınıfı tam da bu koşullarda 1 Mayıs'a gidiyor. 1 Mayıs günü işçiler zorla fabrikalarda, atölyelerde çalıştırılacakken işçilere, emekçilere 1 Mayıs yasak!
1 Mayıs'ı yasaklayanları tanıyoruz:
- Boğaziçi direnişinde sıra arkadaşlarımızı darp eden, gözaltına alan, tutuklayanlar, arkadaşlarımıza ev hapsi verenlerdir!
- İstanbul Sözleşmesini bir gecede feshederek kadınlara açıkça saldıranlardır!
- Kod-29 üzerinden işçileri işten atanlar, işçileri ücretsiz izne zorlayanlardır!

1 Mayıs'ı yasaklayan sermaye sınıfı; işçilerin, emekçilerin, gençlerin, kadınların Taksim'de, sokakta olmasını engelleyemeyecek. Her türlü baskıya, yasaklamalara rağmen 1 Mayıs günü başta 1 Mayıs alanı Taksim olmak üzere sokakları zapt edeceğimizi buradan bir kez daha ilan ediyoruz! Unutmayalım ki: "Her Baskı Kendi İsyancısını Yaratır!". Yasaklarınızı Deleceğiz, Barikatı Aşacağız!

YAŞASIN 1 MAYIS!

BİJİ YEK GULAN!

TAKSİM'DE ISRAR DEVRİM ISRAR

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

DENİZLERİN YOLUNDA ZAFERE KADAR DEVRİM!

"Yenilirsem bir daha denerim, ama Batista yenilirse işi biter" demişti Fidel. İşte devrim neferi, devrim öncüsü olmak böyle bir şeydi. Tıpkı Denizler gibi inançları uğruna ölümün eşiğinde bükülmeden duranları, var olduğundan beri tanır dünyamız.

12 Mart faşist darbesi ile başlayan dönem yaşadığımız toprakların üstündeki karanlığı daha da koyulaştırmıştı. Özellikle 1960'lı yılların ortalarından sonra giderek yaygınlaşan ekonomik, toplumsal ve siyasal kriz emekçi sınıflarda ve gençlikte ciddi bir rahatsızlık yaratırken, sermaye sınıfı yükselen mücadelenin önünü alabilmek için saldırılarını yoğunlaştırmıştı. 71 darbesi ile tutuklamalar, öldürülmeler, işkenceler günlük hal almış. Cuntacılar devrimimizin önderlerini idamla yargılamaktaydı. Mahirler Kızıldere'de Denizlerin idamını engellemek için giriştikleri eylemde katledilmiş, Sinanlar Nurhaklar'da kuşatılıp öldürülmüş, Deniz, Yusuf ve Hüseyin ise idamla yargılanmaktaydı. Bu sürece gelene kadar gelin Denizlerin yolculuğuna birlikte bakalım.

Denizin lise yıllarında mahalleden arkadaşı olan Nurettin Demirdöven, o dönemle ilgili olarak şunları söylüyor. "Denizle en büyük zevkimiz, Selimiye'den başlayıp Moda burnuna kadar konuşa konuşa, tartışa tartışa gezmek ve daha sonra geri dönerek eve gitmekti. Bazen ben onu bazen de o beni bulurdu. Ev giriş katında, benim kaldığım oda da, yola bakan kısmındaydı. Deniz, bakarsın gelmiş, pencereye vurup "Haydi, gidip gezelim" diye işaret ediyor. Bir yerde oturup kalkmaktansa daha çok gezmekten hoşlanırdık. Bazen yürüyüşe Çamlıca Tepesi'ne çıkardık. Orada da ben, Deniz, Erim, ara sıra balıkçı İsmail katılır, gidip piknik yapardık. Para durumumuza göre şarap, peynir, salam alır 3-4 saat eğlenirdik. Bazen paramız çok olunca boğazda bulunan lokantalara gider balık yerdik. Daha sonra Deniz öğrenci hareketinde öne çıkınca bunları yapmaya zamanımız kalmadı."

Bir başka yerde yine lise yıllarıyla ilgili Deniz şunları söyler: "Okul hayatımda disiplin kurullarına verildiğim olayları pek mühimsemediğim için hatırlamıyorum. Bunlardan İstanbul Bilir Koleji'nde iken ders boykotu yapmaktan bir hafta uzaklaştırma cezası aldım. Haydarpaşa Lisesi'ndeyken de 1 sene kaybım vardır." Üniversiteye ilk 1965-66 yılında İstanbul Hukuk Fakültesi'ne girer ve orada da öncülüğünü gösterir ve öğrenci mücadelesinde en ön saflarda yer alır birçok eylem gerçekleştirir ve okuldan atılır. Daha bitmek bilmeyen birçok anları vardır Denizimizin, fakat hepsini şu an buraya sığdıramasak da hepimiz biliyoruz ki büyük bir devrimciydi, büyük bir

Tanya

savaşçıydı.

Yusuf Aslan 1947 doğumludur. Yozgat çekirdek ilçesi, Kuşsaray köyüne kayıtlıdır. Çocukluk dönemi Ankara Dikmen'de geçer, ilkokula da burada başlar. Çocukluk yıllarına dair babası Beşir Aslan şöyle bir olay anlatıyor. Üzerlerine köpek saldırıyor, Beşir Aslan kolunu kaptırıyor köpeği uzaklaştırmaya çalışıyor, ama daha ilkokul çağında olan Yusuf Aslan eline aldığı bir değnekle köpeğe bir yandan müdahale eder, bir yandan da bağırır. Tehlikeli ve saldırgan köpek Yusuf'un bu cesur tavrından korkup kaçar.

Yusuf ODTÜ Fizik bölümünde okumaya başlar. Birinci sınıftayken ilk tutuklanması gerçekleşir. Türkiye'ye gelen Amerikan temsilcisini protesto eden öğrencilere polisin azgınca saldırısında kendini kavganın önüne atar ve burada gözaltına alınır. Bundan sonra sosyalizmi öğrenmek için okumaya araştırmaya başlar. Giderek mücadelede aktifleşir.

Hüseyin İnan, Kayseri Sarız'dan bir esnafın oğluydu. Daha çocukken babası okuldan sonra dükkana yardıma gelmesini istediğinde "Ben tüccar olmak istemiyorum" diyordu. Lisede ise aynı şey söylendiğinde cevabı daha bilinçliydi, "Ben bu düzenin adamı ola-

mam. Beşe aldığınızı ona satıyorsunuz bu bana uygun değil." 1966'da ODTÜ öğrencisidir artık. Öğrenci hareketi içinde militanlığı, sürekli okuyan, araştıran yapısıyla, bütün eylemlerde inisiyatif almasıyla, arkadaşları arasında saygın bir yer edinir. Babası Hıdır İnan, mal almak için Ankara'ya gittiğinde Hüseyin'i görür, fakat annesi onu uzun zamandır görmediği için ona eve gelmesini söylemiştir. Babası Hüseyin'e bunu söyler Hüseyin şu cevabı verir. "Eve gelemem, çünkü kendimi adadığım dava var. İleride en ağır cezanın verileceğini biliyorum. Beni şimdiden unutmaya çalışın, kendinizi hazırlamış olursunuz." Babası radyodan Antep yolunda Filistin'den dönen gençlerin yakalandığını ve Hüseyin'in ismini duyar ve apar topar Antep'e gider, savcı onların Diyarbakır sıkıyönetime sevk edildiğini söyleyince de Diyarbakır'a gider. Hüseyin tutuklanır ve araca bindirilirken görür babası, sonra cezaevinde görüşürler. Hüseyin'le tutuklananlar arasında Sinan Cemgil ile Kadir Manga da vardır. Hüseyin çok dövüldüklerini ama kimsenin konuşmadığını ve birçoğunu ajanlaştırmaya çalıştıklarını söyler ve bu durum kısa sürede basına duyurulur. Ve gel git Yusuf'la Deniz de yakalanır ve mahkeme süreçleri derken tekelci sermaye ve onun devletine karşı mücadele ettiği için Deniz Gezmiş'in yoldaşları Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan burjuvazi tarafından idam edilirler.
Ölüm seni yanıltmasın…

Usanma hayata yaraşan sesi aramaktan
Her kuşun palazlandığı bir yuva vardır,
Her dal güneşin ve rüzgarın avuçlarında
Kendi hevesince boyanır;
Çünkü yaşaması gerekiyor bir şeylerin
Bir şeylerin bir şeylerin: senin olan.

İşte 3 fidanımızın kısaca hayatlarından sığdırabildiğim ufak yolculuk böyleydi. Devrimimizin öncülerinin açtıkları yolda bizlerin de Deniz, Yusuf, Hüseyin gibi canla başla devrim uğruna emin adımlarla yürümesi gerekiyor.

Deniz Gezmiş'in adı ve mücadelesi gün geçtikçe geniş kitlelere yayılıyor. İşçiler, öğrenciler, ezilen halklar kendini onunla özdeştiriyorlar. Denizlerden ne zaman bahsedilse emekçilerin, gençlerin gözlerinde amansız ışıklar beliriveriyor. Bu topraklarda yaşayan milyonlarca insan büyük bir sevgiyle bahsediyorlar onlardan.

Kitlelerin Deniz'e, Yusuf'a, Hüseyin'e ilgi duymaları, onları araştırmaları aslında halkın devrimci olana ilgi duyduğunun yani kitlelerin de devrimcileştiğinin göstergesidir. Denizlerin mücadeleye atılmalarının ve katledilmelerinin üzerinden yaklaşık 50 yıl geçmiş olsa da Denizlerin açtıkları devrim yolu hala bizlere örnek oluyor. Devrimci iradenin, devrimci kararlılığın ve cüretin düşmanın üstün gücüne bakılmaksızın düşmana karşı savaşılabileceğinin göstergesidir. Onların açtığı yol bugün bizlere bir meşale gibi ışık tutarken işçilerin eylemlerinde, Kürt halkının yanında, gençliğin içinde her yerde devrimci cüreti, onların militanlığını ve girişkenliğini sahiplenerek ve bu mücadeleyi büyüterek yoldaşlarımızın bize devrettiği bayrakları onlara yaraşır bir şekilde taşıyoruz ve taşımalıyız. işçiler ve emekçilerle yan yana, omuz omuza mücadele etmeliyiz, çünkü Engels'in de dediği gibi "Yoksulların bağrında saklı sosyalizmi" açığa çıkarmak, onu belli belirsiz bir sezgi, bir uzak özlem ve hayal olmaktan çıkarıp, ulaşılabilir berrak bir hedef haline getirmeliyiz.

Sözlerimi çok sevdiğim yoldaşımın bir şiiriyle sonlandıracağım;

Denizlerin serüvenci balıkları gibiyim
Devrime umutlarla oyalıyorum kendimi
Uçurumların korkusuz kartalları gibiyim
Bir dağ başından alıp gövdemi
Bir dağ başına savuruyorum
Terli bir kısrak gibiyim
Tırnaklarımla ezerek toprağı
Ovalardan geçiyorum
Telli bir turna gibiyim
Süzülüp gökyüzünün süt mavisinden
Yarınlar bizimdi.
Pınarlarında su içmeye iniyorum
Gözlerinde ağlamaklı bir çığlıkla
Bir bebeğim
Kucağında ısınmak
Göğsünde uyumak istiyorum.

DENİZLERİN AÇTIĞI YOLDAN DEVRİME YÜRÜYELİM!

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan... Tepeden tırnağa cüretin, devrimci kararlılığın, ve uzlaşmazlığın örneği olan, 68 hareketinin ve 71 silahlı çıkışının devrimci önderleri olan yoldaşlarımız 6 Mayıs 1972'de asılarak katledildiler. Okul sıralarından emekçilerin, işçilerin, yoksul köylülerin mücadelesine akan Denizler gençliğin kurtuluşunun sadece kendi sorunlarına odaklanarak olmayacağını biliyorlardı. Okul sıralarında faşistlerle amansızca çatışan, oradan toprak işgallerine katılan, Filistin halklarıyla omuz omuza dövüşen ve THKO'yu kuran Denizler soluksuz bir koşu gibi adımladıkları her yeri kavga alanlarına çevirdiler. 49 yıl sonra verdikleri mücadele, devrimci irade ve militanlık bize miras kaldı. Türkiye ve Kürdistan tarihinde zora dayalı devrimin örüldüğü, yönteminin belirlendiği 71 devrimci çıkışında Denizler gerek okul sıralarında, gerek Filistin'de, gerekse kırlarda mücadele ettiler. Akademik özgürlüğün devrim ile kazanılacağını, kurtuluşun halkların birlikte mücadelesi ile geleceğini bize gösterdiler. Burjuva egemenliğine karşı açtıkları savaş, bugün her alanda bizlere ışık tutmaya devam ediyor.

Bugün emperyalist-kapitalist sistem küresel çapta ekonomik ve politik olarak bir çöküşle karşı karşıya. Pandemi süreci bu çöküşü derinleştirdi ve hızlandırdı. Sermayenin egemen olduğu çoğu ülkede ciddi ayaklanmalar ve çatışmalarla yüz yüze. Kapitalizmin bu küresel çaptaki çöküşü, dünyada nasıl küresel iç savaş ile ifadesini buluyorsa, Türkiye ve Kürdistan'daki devrim fırtınası da öyle büyüyor. Devrimin bu kadar güncel, sosyalizmin bu kadar güçlü olduğu böylesi bir dönemde bizlere düşen Denizler gibi militan, kararlı ve cüretli şekilde kavgayı büyütmektir. Denizleri unutturmaya, onların mücadelesini bir gençlik hevesi, romantizm gibi gösterenlere inat bulunduğumuz her yerde Denizlerin devrimci mücadelesini sahiplendiğimizi göstermek ve büyütmek bizlerin görevidir. Denizleri anmak onlar gibi savaşmaktır. Faşizmin toplumun tüm ilerici kesimlerini tehdit ettiği şu günlerde bir kez daha Denizleşmenin ne kadar önemli olduğunu görüyoruz. Ve biz gençler Denizlerin davasını unutturmaya çalışanlara inat her yeri kavga alanına çeviriyoruz. Denizleri sahipleniyor ve onların mücadelesinin bizlerin omuzlarında o günkü ateşle ve coşkuyla sürdürüldüğünü haykırıyoruz. Şimdi gençliğin isyanı ile Denizleşme, devrimi büyütme zamanıdır!
İDAMLAR BİZİ YILDIRAMAZ!
DENİZLERİN CÜRETİ DEVRİME YÜRÜYOR!
KAHROLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

Devrimci Öğrenci Birliği(DÖB)

KADINLAR YAŞAMAK İSTİYOR!

Nazlı Can

20 Mart 2021 tarihinde, gecenin 2'sinde Cumhurbaşkanlığı kararnamesi ile son zamanlarda sıkça duyduğumuz İstanbul Sözleşmesi feshedildi. "Kadınlara yönelik şiddet ve aile içi şiddetin önlenmesi ve bunlarla mücadeleye ilişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi" tam adıyla, 45 ülke ve AB'nin imzaladığı "Uluslararası insan hakları" sözleşmesidir. İstanbul Sözleşmesi kadın-erkek eşitliğini sağlama ve aile içi şiddeti önleme konusunda sözleşmeye imza atan bütün ülkelere çeşitli sorumluluklar yükler. Türkiye, sözleşmeye ilk imza atan ülkelerdendir; 2011 yılında imzaya açılan İstanbul Sözleşmesi, Türkiye'de 2014'te yürürlüğe girmiştir. 10 yıldır imzalanmış olan bu sözleşme, Türkiye'de kağıt üzerinde yürürlüğe girmiş, ancak gerçek yaşamda hiçbir zaman karşılık bulmamıştır.

Sözleşmenin feshinden önce sıkça "İstanbul Sözleşmesi uygulansaydı…" diye başlayan cümleler kuruluyordu. Evet, İstanbul Sözleşmesi uygulansaydı; kadın cinayetleri, cinsel istismar, kadın-erkek eşitliği, LGBTI+ hakları, aile içi şiddet konularında, iyi yönde adımlar atılabilirdi. Ancak bu cümleyi kurarken, salt sözleşmenin içeriğiyle değil, Türkiye'de var olan koşullarla hareket etmek çok daha gerçekçi olacaktır. Türkiye, orta derecede gelişmiş bir kapitalist ülke olup, çok uzun yılardır dindinci-gerici bir iktidarla yönetilen bir ülkedir. Kapitalizmin var olduğu bütün ülkelerde sistem, ataerkil temeller üzerinde yükselir. Yani yasal anlamda her ne kadar kadınlar erkeklerle eşit haklara sahip görünse de, gerçek yaşamda ataerkil düzen hakimdir. Kapitalist sistemlerde kadın-erkek eşitsizliği, LGBTİ+ düşmanlığı, kapitalizmin işine yarar. Peki nasıl?

Kadınlar, fabrikalarda, tarlalarda, işyerlerinde "Güç gerektirmeyen işler" yaptığı gerekçesiyle ucuz işgücü olarak kullanılır ve işçilerin ücretleri de bu şekilde düşer. Toplumsal işbölümünde ev işlerini, çocuk bakımını kadınlara yükleyerek kadının emeğini değersizleştirir. LGBTİ+ düşmanlığı üzerinden kapitalizm, toplum içinde ezilen ve sömürülen kitleleri böler, güçsüzleştirir. Böylece kendisine karşı gelişecek olan devrimci kitle hareketini zayıflatmaya çalışır. Örnek olarak, İstanbul Sözleşmesi'ni imzalayan diğer kapitalist Avrupa ülkelerinde İstanbul Sözleşmesi ne kadar etkili, bir bakalım. Almanya'da 2018 yılında 114.393 kadın fiziki şiddete maruz kaldı, 112 kadın cinayeti işlendi. 2018 yılında Romanya'da 18.000 kadın aile içi şiddete maruz kaldı. Fransa, 2019 yılında 130 kadın cinayeti ile, en fazla kadın cinayeti yaşanan ülkeler arasında ilk sıralarda yer aldı. Almanya'da 2019 yılında 176 kadın cinayeti yaşandı.

Türkiye'de de durum bu biçimdedir ve bununla birlikte, dinci gericiliği yoğun kullanarak politika üreten iktidarların varlığı bile kadını daha çok baskı altına almaya ve LGBTİ+ düşmanlığını arttırmaya yarar. Dinci-gerici hükümetlerin söylemlerinden örnek vererek devam edelim;
10 Kasım 2004, Fatma Şahin/ AKP milletvekili: "Evliliğin özendirilmesi için devlete, yuvanın yıkılmaması için biz kadınlara sorumluluk düşmektedir. Aile bizim her şeyimizdir."

27 Mart 2005, Vecdi Gönül/ Milli Savunma Bakanı: "Türk hanımları evinin süsüdür, erkeğinin şerefidir."
24 Kasım 2014, Erdoğan: "Kadın ile erkeği eşit konuma getiremezsiniz çünkü o fıtrata terstir. Çünkü fıtratları farklıdır."

29 Temmuz 2015, Bülent Arınç: "Hanımefendi bir sus! Bir kadın olarak sus!" 22-28 Haziran 2015, Erdoğan: "Bu ülkenin düzeni laik, seküler, liberal demokrat vs. olabilir, ama kimse unutmasın ki halkımızın kahir çoğunluğu Müslümandır, eşcinselliği ahlaksızlık olarak kabul eder, eşcinseller kendilerini açıklayarak namuslu ve onurlu insanların aralarına katılamazlar, yaptıkları "kabahat" yüz kızartıcı bir fiil olarak tiksinti ile karşılanır"

Yukarıda söylemlerini alıntıladığımız burjuva temsilcilerin, kadın-erkek eşitliğini, LGBTİ+ hak-

larını içeren İstanbul sözleşmesini savunacaklarını veya uygulayacaklarını düşünmek bile başlı başına büyük bir hatadır. Kaldı ki, zaten İstanbul Sözleşmesi bu ülkede yürürlükteyken, hiçbir şekilde uygulanmamıştır. 2014'ten bu yana yaklaşık üç bin kadın öldürüldü, keza bu sayıdan çok daha fazla sayıda kadın şiddete, tecavüze, tacize uğradı. Özgecan Aslan, Şule Çet cinayetleri, "Ölmek İstemiyorum" diyen Emine Bulut cinayeti, devlete bağlı bir vakıf olan Ensar Vakfı'nda 9-10 yaşlarındaki 45 çocuğa tecavüz, 1 yılı aşkın kayıp olan Gülistan Doku... Bütün bu cinayetler, cinsiyetçi söylemler, iyi hal indirimleri İstanbul Sözleşmesi yürürlüğe girmeden önce de yaşanıyordu, İstanbul Sözleşmesi yürürlükteyken de yaşanıyordu. Bugün İstanbul Sözleşmesi'nin feshinden sonra da yaşanmaya devam ediyor. Ve gerçek suyun yüzeyinde, oldukça belirgindir. İstanbul Sözleşmesi içerik olarak ne kadar iyi olursa olsun, bulunduğumuz kapitalist sistem koşullarında kadın-erkek eşitsizliğini, LGBTİ+ düşmanlığını nihai olarak, temelden çözemez. Özellikle kadın- erkek eşitsizliği yüzyıllardır, köleci toplumdan bu yana var olan köklü bir sorundur. Bu sorunu çözmeye, ne yazık ki ataerkiye dayanan kapitalist sistemler ve bu sistemlerin göstermelik, gerçek yaşamda karşılığı olmayan yasaları çözemez. Peki, nasıl çözeceğiz?

Kadınların veya LGBTİ+'ların sorunları biçimsel olarak değil; sokakta, okulda, işyerinde, fabrikada yani gerçek yaşamda yapılacak değişikliklerle çözülecektir. Bu değişiklik, şu an var olan ataerkiye dayalı kapitalist sistemin kökünden yıkılması ve yerine gerçekten demokratik olan, kadın-erkek eşitsizliğinin ortadan kaldırılacağı, LGBTI+'ların ötekileştirilmeyeceği bir sistem olan sosyalist sistemin bir devrim yoluyla kurulması ile gerçekleşecektir. Ancak yapmamız gereken, cinsiyetçiliği, homofobiyi vs. ortadan kaldırmak için mücadelemizi devrimden sonraya ertelemek veya devrim olmasını beklemek değil. Yapmamız gereken bulunduğumuz her yerde, görüştüğümüz her kadın ve LGBTİ+ ile birlikte yaşadığımız her sorun için mücadele etmek, kavgamızı yalnızca kapitalist yasalar çerçevesinde değil, burjuva hukuk düzen sınırlarını aşarak, sosyalizm için örgütlü bir şekilde mücadele vermektir. Emekçi kadınların ezilmesine, yok sayılmasına, yok sayılmasına karşı mücadele etmiş bir kadın devrimci olan Rosa Luxemburg'un da dediği gibi;

"YA SOSYALİZM,

YA BARBARLIK!"

KADININ KESİN KURTULUŞU ÜZERİNE

Kapitalizm koşullarında kadının toplumsal konumu üzerine, daha genel bir bakışla kadının sınıflı toplumlardaki konumu üzerine sık sık düşünüyor, tartışıyor, yazıyoruz. Yaşadığımız topraklarda kadınlar artık birçok alanda binlerce problemin temelinde kapitalizmi görebiliyor. Özel mülkiyet egemenliğinin olduğu her yerde, çalışma yaşamının içinde dahi kadın erkek eşitliğinin mümkün olmayacağını biliyor. Bunun karşısında gencinden yaşlısına kadınlar "Acaba bizim de özgür olacağımız bir yaşam mümkün mü" diye soruyor ve yanıt arıyor. Gerçek bir kurtuluş ve köklü bir değişim isteyen kadınlar, yüzünü sosyalizme dönüyor. Sosyalizmde kadının toplumdaki konumunun nasıl olacağına ilişkin fikirler yürütülüyor, düşler kuruluyor.

"Tarih hakkında bir şeyler bilen birisi, kadın mayası olmadan büyük toplumsal değişikliklerin gerçekleşmesinin olanaksız olduğunu bilir. Toplumsal ilerlemenin tam ölçüsünü veren, kadın cinsinin toplumsal konumudur." diyor Marx. Bu yüzden, kadınların insanca bir yaşam için mücadele etmek istiyor ve hızla yüzünü sosyalizme dönüyor olması, dünyanın her yerinde yankılar uyandıran yürekli isyanları, büyük toplumsal değişimlerin habercisi olabilir.

Bu noktada sosyalist bir toplumda kadın sorununun çözümüne yönelik neler yapılacağına dair onun yaşanmış örneklerinden fikir edinebilir, dersler çıkarabiliriz. Bu konuda bizi aydınlatacak belki de en iyi örnek, ilk sosyalist inşanın gerçekleştiği Sovyetler Birliği olabilir. Gelin, devrimden önce ve sonra Sovyetler kurulmadan önce ve kurulduktan sonra kadının toplumsal konumuna birlikte bakalım.

Devrimden önce Çarlık Rusya'sına baktığımızda, aile ve toplum içerisinde söz sahibi olmayan, iktidar-kilise-koca baskısıyla ezilen, çoğunlukla hizmetçilik yapan, bunun dışında ağır koşullar altında tekstil ve konfeksiyon alanlarında çalışan, kalifiye olmayan işlerde çalıştırılan kadınlar çıkıyor karşımıza. Erkeklerin aldığı ücretleri de elbette alamıyorlardı. 1. Dünya Savaşı döneminde erkek işgücünün cepheye çekilmesiyle birlikte kadınlar üretim alanına çekildi, fakat kapitalistlerin ihtiyaçlarına göre kullandıkları yedek sanayi ordusu konumundaydılar. Ayrıca üretim alanında olsalar da "doğal işleri" olan ev hizmetçiliği ve çocuk bakımı devam ediyordu. Esasında işçi sınıfının halkın çok küçük bir bölümünü oluşturduğu Çarlık Rusya'sında kadınlar çoğunlukla tarım alanında çalışıyor fakat genelde karşılığında ücret almıyorlardı.

Ekim Devrimi ile üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin, yani insanın insan tarafından sömürülmesinin maddi temelini ortadan kaldırmanın önü açılmış, buna bağlı olarak ev işlerinin ve çocuk bakımının toplumsallaştırılmasıyla kadın nüfusunun üretime çekilmesinin; kadın emeğinin kalifiye emeğe dönüştürülmesinin, yani "eşit işe eşit ücret" ilkesinin gerçek bir uygulama haline gelmesinin yolu açılmıştır. Devrimden sonra, hem içeride, hem dışarıda proletarya diktatörlüğünü yıkmak isteyen gerici ve emperyalist devletlerle savaş sürüyordu. Kadının kurtuluşunu sağlama görevi, böyle bir ortamda Sovyetler Birliği'nin önünde duruyordu. 1921 yılına kadar süren Savaş Komünizmi döneminde çalışabilir yaştaki her kadın ve her erkek bakımından çalışma zorunluluğu getirilmişti. Yüz binlerce ev emekçisi kadın ilk defa toplumsal çalışmaya çekiliyordu. Kimisi de idari hizmetlerde, anne ve çocuk koruma kurumlarında, çocuk yuvalarında, kamu mutfakları, kamu çamaşırhaneleri vb. işlerde çalışma hayatına başladılar. Bolşevikler iktidarı ele geçirdiklerinin hemen dördüncü gününde 8 saatlik iş gününü, kadın emeğinin, anne ve çocuğun korunmasına ilişkin yasalar ilan eden kararnameler yayınladılar. Annelik ve ev emekçisi kadınların ev içi faaliyetleri toplumsal fonksiyonlar olarak tanındı. Köylü kadının kendi toprağının olması ve o toprağı kendisinin mi işleyeceği yoksa kolektif çiftliğe mi gireceğini kendisinin belirlemesi sağlandı.

Savaş komünizminden sonra 1925'e kadar süren Yeni Ekonomik Politika döneminde, Sovyetler Birliği özellikle ekonomik açıdan yalıtılmış, askeri müdahaleler ve iç savaş sonucu tarımı ve sanayisi yıkıma uğramıştı. Bu dönemde çalışma zorunluluğu kaldırıldığından Savaş Komünizmi döneminde toplumsal faaliyete çekilmiş olan kadınların yine evlerine dönmesi söz konusuydu. Cephelerden dönen vasıflı işçilerin karşısında mesleki eğitime sahip olmayan kadınlar üretim dışına itilmiş oluyordu. İşsizler arasında kadınların oranı artıyordu. Bu yüzden iktidar kadınları yeni ekonomik politikanın etkilerinden korumayı ve üretim sürecinden dışlanmalarını engellemeyi acil bir görev olarak görüyordu. Buna yönelik olarak işsiz kalan kadınlar için üretim kooperatifleri kuruldu, Sovyet Hükümeti tarafından kurulan tüm teknik okullara kadınların alınmasına dikkat edildi. Kadın emeğinin kalifiyeleştirilmesine ve kadın emeğine yeni iş alanlarının açılmasına hız verilmesi gerektiği kararlaştırıldı. Kadınların daha önce hiç veya yeteri kadar istihdam edilmediği üretim dallarına istihdam edilmesi kararlaştırıldı. Kadınların sendikal harekete aktif olarak katılımının sağlanması amaçlandı. YEP döneminde ekonomi restore edildi, ekonominin canlanmasıyla işçi sınıfında sayısal anlamda artış oldu, kadınların üretimin dışına itilmeleri durdurulabildi. Parti ve sendikalar kadının üretimden dışlanmasını engellemek için çalışmasının yanı sıra, erkek-egemen ideolojiden kaynaklanan kadın emeğinin düşük görülmesine ve kadınların yerine erkeklerin tercih edilmesine karşı da mücadele ettiler. Bunun için de kadın işçileri koruyan bazı özel haklar onların aleyhine olmaması için zaman zaman kaldırılabildi; örneğin gece çalışma ve fazla mesai yasağı.

Sovyetler Birliği'nin içinde bulunduğu o günkü şartları göz önünde bulundurmak zorundayız. Bazı feminist ve burjuva yazarlar YEP'e geçiş döneminde kadınların üretimden dışlanması gibi olgulara işaret ederek Komünist Parti'nin devrim öncesinde ve ertesinde savunduğu ilkelerden vazgeçtiğini veya pratiğe uygulamadığını vs. ileri sürdüler. Ancak çok kritik bir dönemden geçen proleter devletin yanlış bir adım atması sonucu proletarya diktatörlüğü yıkılabilir ve kadının kurtuluşu hedefi de yok olabilirdi. Bu yüzden, Komünist Parti'nin kesinlikle ilkelerinden vazgeçmediğini, hedeflerine ulaşmasını sağlayacak temel sorunlara yöneldiğini ve hedefini şaşırmamış olduğunu söyleyebiliriz. Şu anda, yaşanmış olan gelişmeleri inceleyip değerlendirerek sosyalizmin inşası sürecini anlayabilecek durumda iken Komünist Parti'sinin ilkelerinden şaştığı gibi eleştiride bulunanların da bunu bilinçli bir çarpıtma amacıyla yaptığı çok açıktır.

Kadının üretime çekilmesi aynı zamanda sosyalizmin inşasına da aktif olarak katılmaları anlamına geliyordu. Örneğin Savaş Komünizmi döneminde yıkıntıya uğrayan ekonomiyi kalkındırmak için Komünist Cumartesi kampanyası açılmıştı; bu, tatil günü olan Cumartesi gününde gönüllü çalışma anlamına geliyordu. İlk başta buna karşı çekingen yaklaşan kadınlar gittikçe daha büyük bir coşkuyla bu kampanyaya katıldı ve erkeklerin katılım oranını da aştılar. Tarım alanında kadın emeğinin kalifiye emeğe dönüştürülmesi için de kampanyalar gerçekleştirildi, eğitimler verildi.

Şuna da değinmek gerekir ki, emekçi kadınların yüzde yetmiş beşi okuma yazma bilmiyordu ve kadının üretime çekilmesi bir anlamda cinsiyete dayalı iş bölümü şeklinde gerçekleşti; kadınlar kamu mutfak ve çamaşırhanelerinde, çocuk kreş ve yuvalarında eğitim alanında, hastabakıcılık başta olmak üzere sağlık hizmetlerine vb. işlere yani ev içinde çalıştığı için beceri kazanmış olduğu alanlara çekildi. Ancak bu komünistlerin bu şekilde roller belirlemeyi hedeflemelerinden, bunu savunmalarından kaynaklanmıyordu. Onlar kadınların kendilerine tamamen yabancı alanlara çekilemeyeceğini biliyorlardı. Kadınların kendilerine güvendikleri ve ilgi duydukları alanlara çekilmesini doğru buluyorlardı. Ayrıca kapitalist sistemde kendi odasında çocuk bakması, kendi tenceresinde yemek pişirmesi ile çocuk yuvasında eğitmen olması ve büyük kantinlerde aşçı olması aynı şey değildir. Birincisinde kadın bunun için ücretlendirilmez ve kalifiye olması beklenmez ama ikincisinde bunun tam tersidir. Kadın emeğinin kalifiyeleştirilmesi için yürütülen çalışmaların sonucunda kadınların "erkek işleri" alanına ne kadar girdiğine ilişkin bir örnek: 1912'de maden işleme ve makine yapım sanayisinde çalışan kadınların sayısı 15.000 iken 1935 yılında 319.000'e çıkmıştır.

Bunun dışında SBKP kadınların iktisadi alanlarda bizzat yönetici kademelerde yer alması için de mücadele verilmiştir; bunun için kadınları küçümseyen ve erkek üstünlüğünü savunan anlayışlara karşı da mücadele etmiştir. Kadınlara tüm meslek ve iş alanları açılmış, herkesin eğitim ve öğretim hakkı güvence altına alınmış, özgürce meslek seçme hakkı sağlanmıştır.

Kadının kurtuluşu hedefi için devrimden sonra da kadınların kendi örgütlü mücadelesini yürütmesi gerekiyordu elbette. Bunun için Sovyet Rusya'da Komünist Kadın Hareketi vardı; kadın emeğinin korunması ve özellikle anne olarak kadının korunması onun uğruna mücadele ettiği temel taleplerdendi. KKH kadın ile erkek eşitliğini mutlak bir eşitlik anlayışına indirgemedi. Kadın-erkek arasındaki biyolojik farklılığı göz

ardı etmedi, kadının doğurganlığını da toplumsal bir fonksiyon olarak tanıdı. Buna bağlı olarak bu taleplerin RSDP'in 1903 yılında kabul ettiği programda kadınların kadın organizmasına zararlı tüm dallarda çalıştırılmasının yasaklanması, kadınların doğumdan önceki 4 hafta ve sonraki 6 hafta ücretleri kesilmeksizin işten muaf tutulması, kadınların çalıştığı tüm atölye, fabrika, işletmelere çocuk yuvaları kurulması, emziren kadınların belli aralıklarla ve belli süreliğine işten muaf tutulması düzenlendi.

Bu talepler ilk defa Sovyetler Birliği'nde gerçekleştirildi, Sovyet Rusya kadının doğurganlığını toplumsal bir fonksiyon olarak kabul eden ilk ülke oldu. Anne ve çocuğun korunması bir hayırseverlik değil sosyalist devletin görevidir. Sadece kadının sosyal olarak güvence altına alınmasını da değil, bir bütün olarak aile yaşamının dönüştürülmesini ifade eder.

YEP döneminde yürürlüğe giren Çalışma Yasası'nda kadın ve anneyi korumaya ilişkin tüm yasa maddeleri toplu şekilde yer aldı. Kadınların yeraltında çalışmasını, fazla mesai yapmasını, gece çalıştırılmasını yasakladı. Hamile kadınlara doğumdan önce ve sonra sekizer ay, yani toplamda 4 aya varan tam ücretli izin tanındı; bu dönemde kadınların tam ücretlerini almalarının yanı sıra, doğumdan sonra da çocuk için bir defalık yardım sağlandı. Yalnız yaşayan işçi kadınlar ve 14 yaşından küçük çocuk geçindirmek zorunda olan kadınlar vergiden muaf tutuldu. Devlet yalnızca bu konuya ilişkin yasalar koymakla yetinmedi elbette.

Bunları gerçek hayatta mümkün kılmak için çocuk kreş ve yuvaları, fabrika ve işletmelerde çocuk emzirme odaları, anne ve bebeğin kalabileceği yurtlar ve sağlık hizmetlerini veren kurumlar yaratılması için büyük bir çaba gösterdi.

Lenin diyor ki: "Sosyalizmi kurmak için şimdi temeli temizleme hazırlıkları yapıyoruz, ama sosyalizmin kurulması ancak kadınların tam eşitliğini başardığımızda ve önemsiz, aptallaştırıcı, üretici olmayan işten kurtulmuş olan kadınlarla, bu yeni çalışmayı birlikte yüklendiğimizde başlayacaktır. Bu, uzun yıllarımızı alacak bir iştir.". Komünistler, kadın sorununun salt yeni yasalarla değil, devrimden sonra da uzun erimli bir mücadeleyle çözülebileceğinin bilincindeydiler.

Ve yine Lenin'in dediği gibi "Sovyet iktidarı, demokrasiyi en ileri kapitalist ülkeden bile daha büyük ölçüde gerçekleştirdi, çünkü kadınların eşitsizliğinden iz bırakmadı". Sosyalizmde kadının toplumdaki, iş hayatındaki yerinden bahsettik. Bir sonraki yazımızda kadının aile içerisindeki yerini ele alacağız.

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

Sinanların Açtığı Yoldan, Zafere kadar, Daima!

Sinan Cemgil, Alpaslan Öz-do-ğan ve Kadir Manga'nın, THKO'nun 3 devrimci militan kadrosunun, ölümsüzleşmelerinin 50. yılında, onların yaktıkları devrim ateşini bilincimize ve yüreğimize kuşanarak yürümeye devam ediyoruz. Onlar 60'lı yılların sonlarında kapitalizmin krizlerinin yeniden kendini üretmeye ve giderek derinleşmeye başladığı yıllarda, okul sıralarından işçi grevleriyle, topraksız köylülerin toprak işgalleriyle buluşan devrimci gençlerken, 70'li yıllara gelindiğinde mücadelenin artık eski, dar kalıbına sığmayacağının ilk farkına varanlardı. Sistem içi mücadele yollarının emekçi halklar ve işçi sınıfının kurtuluşu yolunda tek başına zafere götürmeye yetmeyeceğinin ilk ayırdına varanlar, devrimci arayışlarını devrimci cüretlerinden ödün vermeden sonuçlandıran, elini taşın altına koymaya ilk cüret edenlerdi. 71 devrimci çıkışının öncüleri, Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin ilk önderleriydiler. Bu bilinç ve coşkuyla atıldıkları bu yeni mücadele hattını Türkiye ve Kürdistan halklarına "Düşmanın zenginliğine, sayısına, imkanlarına ve dehşetine aldanmayacaklarını "Düşmana boyun eğmeyiniz, haklarımızı zorla alacağız, çünkü onlar her şeyi bizden zorla alıyorlar." sözleriyle mücadelenin artık yeni bir sıçrama yakaladığını ilan edeceklerdi. Onların bu atılımı kendilerine hedef aldıkları sermaye sınıfı tarafından yanıtsız bırakılmayacaktı. Devlet zora dayalı devrimin bu topraklardaki ilk nüvelerinden kurtulmak için elinden geleni ardına koymadı ve 31 Mayıs 1971'de onları Nurhak Dağları'nda katletti.

O gün onların karşısına "dost" saflardan çıkan ve sistem içi mücadele yollarıyla "demokratik" bir iktidarın kurulabileceğini söyleyenler bugün hala varlıklarını sürdürüyor ve emekçi sınıfları boş vaatlerle kandırmaya devam ediyor. Onlar nasıl ki o gün küçük burjuva korkaklıkla karşılarına çıkan dost görünümlülerin anlayışlarını mahkum edip yollarına devam edebildilerse, bugün bizler de onların bu tutumlarını sahipleniyor, onların açtığı yoldan işçi sınıfının ve emekçi halkların iktidarına yürümeye devam ediyoruz. Yaktıkları ateş ne düşmana karşı gücünden bir şey kaybetti ne de "dost" görünümlü uzlaşmacılar onu çarpıtabildi. Üstelik devrim, bugün çok daha güncel, sosyalizm hiç olmadığı kadar yakındır. Emperyalist-kapitalist sistem uzun yıllardır derin bir ekonomik ve politik bir krizin içerisinde. Bir devrimci durumdur ki dünyanın her yerinde ortalığı kasıp kavurmakta, kitleleri sokaklarda barikatların arkasında toplamaktadır. Dünya üzerinde tek bir halk yoktur ki kapitalizmden bıkmış usanmış olmasın, tek bir halk yoktur ki bu

çürümüşlükten, yozlaşmışlıktan nasibini almış olmasın. Bu emperyalistler tarafından tam bağımlı hale gelmiş uluslar için geçerli olduğu kadar, emperyalist-kapitalist sistemin merkezindeki ülkeler için de geçerlidir. Geçtiğimiz yıllar, Mısır'dan, Tunus'tan, Sudan'dan, Lübnan'dan, Şili'ye, Haiti'ye, Suriye'ye, Türkiye ve Kürdistan'a, oralardan Fransa'ya, İspanya'ya, ABD'ye kadar bir dizi ülkede ayaklanmalara ve devrimlere sahne olmuştur. Bu ayaklanmalar ve devrimler henüz nihayetine ermemiş olsa da birçok ülkede devrimci durum çok güçlü durumdadır. Üstelik pandemi ile birlikte 1 yılı aşkın bir süredir, bu küresel kriz daha da derinleşmiş artık emekçilerin evlerine açlıktan, yoksulluktan, işsizlikten, devlet teröründen başka bir şey giremez duruma gelmiştir. Dünya halkları kendi türlerinin varlığını kökünden tehdit eden, üstüne üstlük kendilerine hiçbir şey vadetmeyen bu sistemden kurtulmanın yollarını arar haldeler. Bizler halklarımıza Denizlerin, Sinanların bize gösterdiği yolu göstermekle, onlara gerçek kurtuluşa giden tek yolun Sinanların bize gösterdiği yol olduğunu anlatmakla ve göstermekle yükümlüyüz. Bu, ancak ve ancak Sinanların yüreğini ve bilincini kuşanmakla, onların cüretini bulunduğumuz her yere taşımakla mümkün. Gençliğin önündeki bu tarihsel sorumluluğunu sahiplendiğimizden ve ona uygun pratiği sergilediğimizden kimsenin şüphesi olmasın. Düşman o gün Sinanlara saldırdığından daha sert saldıracak. Çünkü yok olup gitmek ve en ufak bir tepkiye dahi saldırmak dışında bir seçenekleri kalmadı, bunu biliyorlar. Düşman işçi sınıfının ve ezilen halkların soluğunu ta ensesinde hatta iliklerine kadar hissediyor. Korkuyorlar, yıkılacaklar! Bu nedenle bize elinde ne varsa onunla gelecek, elinden geleni ardına koymayacaktır. Ama nafile! Buz kırılmış, yol açılmıştır! Bize sadece o yoldan yürümek kalıyor.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

Yeni İnsan Üzerine

Kapitalist sistemin çöküş sürecinin hızlandığı, dinci faşist iktidarın saldırılarının arttığı, krizin insanları açlığa, yoksulluğa, intiharlara sürüklediği bir dönemden geçiyoruz. Pandemiyle birlikte niteliksiz bir eğitime devam eden öğrenciler, Kod 29 ile işten atılan işçiler, bu sistem içerisinde nefes alamayan tacize, tecavüze şiddete maruz kalan kadınlar ve toplumun neredeyse bütün kesimleri mevcut olan sistemden şikayetçi. Bir taraftan İstanbul Sözleşmesi feshediliyor, diğer taraftan Boğaziçili öğrencilerle birlikte pek çok insan baskıya maruz kalıyor, gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Bir işçi hastalığına dönüşen Covid-19 nedeniyle ölen işçiler, 1 Mayıs günü alanları devrim sloganlarıyla doldurmak yerine işe gidiyor. Sınıf çatışmasının arttığı, sorunların daha da yakıcı bir hale geldiği bu günlerde dünyayı devrimci yoldan değiştirmek isteyen ve "yeni insan" mücadelesi veren Leninistler, yaşadığı bütün sorunların üstesinden kolektif bir akılla ve hızlı bir şekilde gelmelidir. Sorunların üstesinden hızla gelindiğinde devrimci durumun var olduğu, olayların hızlı geliştiği bir dönemde sürece daha hızlı cevap verilir. Bu yüzden kapitalizmle başlayıp sosyalizme kadar devam edecek olan yeni insan mücadelesi günümüzde daha da önemli bir konu haline gelmiştir.

Bugün yaşadığımız topraklarda hakimiyetini sürdüren burjuva kültürünün bütün zamanını doldurduğunu görüyoruz. Burjuva kültürün kapitalist sistemle birlikte tarihin çöplüğüne atılma zamanı gelmiştir. Kapitalist sistem yıkılmadığı için bugün burjuva kültür yozlaşmayı ve çürümeyi sistematik bir şekilde yaymaktadır. Çıkara dayalı ilişkiler, insanlarda ve toplumun kendisinde tüketim kültürünü oluşturduğu için insanlar kendi arasındaki sevgiyi, saygıyı ve güveni tüketir. Para insan ilişkilerine hâkim olmaya başlar. İnsanlar para hırsı uğruna başkalarının sırtına basarak yükselmeye çalışır, kardeşine düşman olur, çevresindeki insanların acısını görmezden gelir. Her şey metalaşır. Kadın karşı cinsiyle parası, gücü için evlenmek ister. Dostluklar çıkar ilişkilerine göre şekillenir. Çürümeye yüz tutmuş bir toplumda karşımıza çıkan tablo şöyledir: Birbirini aldatan insanlar, uyuşturucu bağımlısı gençler, öz çocuğuna tecavüz eden babalar, para karşılığında cinsel ilişkiye girmek zorunda olan insanlar…

Bu tablodaki yaşam hiçbirimizin tercih edeceği bir yaşam değildir. Bu yüzden burjuva kültürden uzaklaşmak, küçük burjuva yaşam alışkanlıklarına karşı mücadele etmek için komünistlerin alternatif olarak bir kültür ortaya koyması gerekir. Bu kültür proletarya

kültürüdür. Kültür dendiği zaman insanın aklına sanat, edebiyat, müzik ya da resim geliyor ama kültür insanlığın tarihsel ve toplumsal gelişimi içinde yarattığı bütün birikimi ifade eder. Proletaryanın yaşam görüşü, kültürü Marksizm'in ortaya çıkmasıyla beraber oluşmuştur ve proletarya Marksist ideolojiye göre hareket etmiştir.

Komünistlerin Marksizm-Leninizm'in bilimsel dünya görüşünün yanı sıra proleter kültürü benimsemesi bunu yaşamın her alanına işleyebilmesi gerekir. Yeni insan mücadelesi bu bütünlüğün ifadesidir. Dünyayı devrimci yoldan değiştirmeye karar verip örgütlü hareket eden insanlar yeni insan olma yolunda ilk adımını atan devrimci insanlardır. Devrimci insan değişime kendinden başlayan insandır. Çünkü bu yolculukta ilk kavganız kendinizle, ilk zaferiniz kendinize karşıdır. Önce kendimizi değiştirmeli proleter kültürü benimseyerek hareket etmeli sonra da çevremizdeki insanları değiştirip dönüştürebilmeliyiz.

Yeni insanın ve yeni bir kültürün oluşmasının önüne geçen en büyük engel eski alışkanlıklardır. Eskinin kabuğunu yırtamayan ve alışkanlıklarından vazgeçmeyenler yeni insan olma yolunda sağlam adımlar atamayıp ilerleyemezler. Bu yüzden her zaman eski alışkanlıklarımızla bir savaşım içinde olmalıyız.

Yeni insan, bugünün görevlerini yerine getirmek, tarihin akışına yön vermek için sürekli hareket halinde olmalı oblomovluktan uzak durmalıdır. Oblomovluk yani tembellik

yeni insanlar için oldukça tehlikeli bir alışkanlıktır. Başlanılan bir işin bitirilmeyişi, yapılması için karar alınan bir işin çeşitli gerekçelerle defalarca ertelenmesi, bu işe başlamak için gerekli kararlılık ve enerjinin gösterilmeyişi, fedakarlıktan kaçınma, kendi yüreğinin kabuğunda yaşama, kendi düşüncelerine dalıp başkası için kılını kıpırdatmama, çok konuşup büyük laflar etme ama hiçbir çalışma için gönüllü olmama vb. özellikler sayılabilir. Oblomovluktan kısa süre içinde kurtularak "Söylemenin en iyi yolu yapmaktır." mantığıyla hareket etmek gerekir.

Devrimci olayların hızlı geliştiği dönemlerde kadroların hızlı bir şekilde karar alıp hızlı bir şekilde uygulamaya geçmesi gerektiği için özgüven ve inisiyatif sahibi olmak gerekir. Unutulmamalıdır ki Lenin ve Fidel yoldaşların yaptığı doğru müdahale tarihin akışına yön veren müdahaleler olmuştur. Bizler yoldaşlarımızı örnek alarak hiçbir şeyi kendiliğindenliğe bırakmamalı ve hızlı davranmalıyız. Aksayan bir şeyi düzeltmek için harekete geçmek, sorumluluğun bilincinde olmak ve başka birilerinden gelen yönlendirmeleri beklememek devrimci insanlarda olması gereken en önemli özelliklerdendir. Çünkü kendisi için sorumluluk çıkartmayan birisi memur gibi hareket etmiş olur. Oysa yapılması gereken kendimize her gün "Bugün kolektif için neler yaptım." sorusunu sormaktır. Sonra da kolektif için plan-program yapmaktır. Hangi işi yaparsak yapalım istekli, girişimci ve kararlı olmak gerekir. Yaptığımız her işi önemseyerek küçük işlerin bizi zafere götüreceğini bilip buna göre hareket edersek yol almış oluruz. Proleter kültürün egemen olması ve yeni insan mücadelesinin tamamlanması için şimdiden disiplinli, fedakârca ve gönüllü bir şekilde çalışmak gerekir. Proleter kültürün egemen hale gelmesi için egemen olan kapitalist sistemi ortadan kaldırmalıyız.

Adana'dan Bir DÖB'lü

SALGIN DÖNEMİNDE DAHA DA ARTAN KADIN İŞSİZLİĞİ

Salgın dönemi ile birlikte ortaya çıkan sorunlardan biri de işsizlik. Irk, cinsiyet, yaş, engel gözetmeden her kesimi çok derin bir şekilde etkiledi. Ancak kadınları çok daha fazla etkiledi. İş hayatındaki cinsiyet eşitsizliği pandemi döneminde daha da belirgin hale geldi. İşçiler, iş ve gelir kaybı yaşarlarken, günlük yaşamlarını idame ettirememe noktasına kadar geldiler. Alt gelir grupları salgına yakalanma konusunda üst gelir gruplarına göre çok daha risk altındaydılar.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun yaptığı bir araştırmaya göre pandemi döneminde işsiz kalan kadınların sayısının 1 yılda 5 kat arttığı öğrenildi. Raporda tüm çalışanların olumsuz etkilendiği, ancak kadınların daha fazla olumsuz etkilendiği söylendi. Mart 2020-Mart 2021 arasında kadın işgücünde yüzde 11, kadın istihdamında yüzde 9 azalma görülmüş. İşsizlik yetmezmiş gibi bir de salgın ile mücadelede hastaların ve hasta olmayan bireylerin bakımı, çocukların bakımı, hijyen uygulamalarının artması ve sağlıklı beslenme işleri kadınlara kaldı. Geleneksel olarak kadına yüklenmiş ataerkinin yarattığı bu gerici anlayış sonucu kadınlardan beklenen bu işler, kadınların ev içi işlerini ve bakım yükünü arttırdı. Benzer şekilde kadına biçilmiş roller üzerinden istihdamda eşitsiz yer alan kadınların ağırlıklı olduğu hizmet sektöründe de kadınların ücretli emeği önem kazandı. Salgın sürecinden olumsuz yönde en fazla etkilenen ücretli-ücretsiz kadın emeği oldu.

DİSK-AR'ın hazırladığı rapora göre, çalışma düzeninde değişiklik olmayan erkeklerin oranı yüzde 40,7 iken; kadınlarda yüzde 19'a düşüyor. Kadın çalışanlarının yüzde 81'inin çalışma düzeni değişmiştir. Ayrıca kadınların yüzde 10,6'sı evden çalışmaya geçtiğini belirtmiştir ki, bu oran erkeklerde yüzde 2,3'tür. Kadınların çalışma biçiminin erkeklere oranla daha çok değişikliğe uğramasının nedenlerinin, okulların kapanması ve ev içi işlerden tutalım da çocuk bakımına kadar tüm bu işlerin kadının üzerine yıkılmasıdır. Bu süreçte artan ev içi hizmet ve bakım işlerine ayrılacak zamanın yine kadınlardan beklenilmesinin bir sonucu da kadın işsizliğinin artmasının en büyük etkenlerindendir.

TÜİK verilerine göre işgücü son bir yılda 2 milyon 235 bin azaldı. İşsizlik erkeklerde Nisan 2019'da yüzde 16,5 iken Nisan 2022'de yüzde 25,9'a, kadınlarda ise Nisan 2019'da yüzde 26,5 iken Nisan 2020'de yüzde 34,1'e yükseldi. Bu azalışa cinsiyet bazında bakıldığında da kadın işgücünde daha büyük bir azalma söz konusu. Son bir yılda toplam işgücü yüzde 6,9 ve işgücündeki erkeklerin sayısı

yüzde 4,9 azalırken işgücündeki kadınların sayısı yüzde 11,1 oranında azaldı. Kadınlar işgücü piyasasından çekilmek zorunda bırakıldılar, daha fazla istihdam dışına çıktılar ve iş aramaktan vazgeçtiler.

Son bir yılda istidam edilen erkeklerin sayısı yılda 858.000 azalarak 18 milyon 11.000'e, kadınların sayısı ise 804.000 azalarak 8 milyon 122.000 oldu. Son bir yılda istihdam edilenlerin toplam sayısı yüzde 6, istihdam edilen erkeklerin sayısı yüzde 4,5 azalırken istihdam edilen kadınların sayısı ise yüzde 9 azaldı. Kadınların istihdam oranı bir yılda 3 puan gerileyerek yüzde 28,5'ten yüzde 25,5'e düştü. Böylelikle çalışma çağındaki her dört kadından sadece biri istihdama katılmış oldu.

Oysaki iş hayatındaki cinsiyet eşitsizliği işsizliği derinleştiren, kadını sürekli ama sürekli yaşamın dışına iten bir biçimdedir. Kapitalizminden kaynaklanan ataerki ve kadının her anlamdaki ezilmişliği sistem içi düzeltmelerle bir yere kadar gelebilir. İşsizliğin, hayattan dışlanmışlığın, yoksulluğun en çok etkilediği emekçi kadınlar hayata bir şekilde tutunmaya çalışıyor. Ne kadar dayanışmacı olsak da, tek başına bunun bir çözüm olmadığı, aksine kadının gerçek kurtuluşu için kadın mücadelesinin her anlamda büyütülmesi olduğu bilinçlere çıkarılmalıdır.

https://www.birlesikmetalis.org/index.php/tr/guncel/basin-aciklamasi/1526-covid-19-salgini-ve-ucretli-kadin-emegi

https://www.cumhuriyet.com.tr/haber/is-basinda-olmayan-kadin-sayisi-1-yilda-5-katina-cikti-1746334

BİR EMEK CEHENNEMİ

Dünya üzerinde 260 milyon çocuk işçi çalıştırılıyor. Çocuk işçiliği çoğu ülkelerde yasalarla yasaklanmasına rağmen geri bıraktırılmış ülkelerde bu durum aksine artış gösteriyor. İki yüz altmış milyon çocuk işçinin çoğu moda endüstrisinde Avrupa, ABD gibi ülkelerdeki tüketicilerin taleplerini karşılamak için buna benzer sektörlerde sömürülüyor.

Çocuk işçiliği moda endüstrisinde önemli bir yere sahiptir, çünkü düşük vasıflı iş gücü gerektiriyor. Patronların çocukları tercih etmelerinin sebebi, çocukların bazı işleri daha hızlı ve daha kolay yapan küçük parmaklara sahip olmaları. Çocuk işçiliğini moda sektörünün her alanında görürüz. Özellikle pamuk toplama işinde. Patronlar ekinlere zarar vermeyen küçük parmakları tercih ediyor. Çocuk işçileri tercih etmelerinin diğer sebepleri ise ucuz, itaatkar ve kolay sömürülen iş gücünü oluşturmalarıdır, çocuklar fabrikalarda çok düşük ücretler karşılığında ve şiddet görme tehlikesi altında çalıştırılıyorlar. Ama bildiğimiz şey şu ki kuvvet baskı veya tehditler yoluyla gerçekleşen bu emek sömürüsü; yediğimiz yemeklerden, kullandığımız, sahip olduğumuz her şeye kadar her yerde var.

Global Kölelik Endeksi'ne göre, moda endüstrisi dünyadaki modern köleliğin en büyük destekçilerinden biridir. Giyim, emek sömürüsünün en yoğun olduğu ikinci sektördür. Çocuklar, Benin'de pamuk tohumu üretiminden, Özbekistan'da hasata, Hindistan'da iplik eğirmeden, Bangladeş'teki fabrikalarda kıyafetleri bir araya getirene kadar tüm farklı aşamalarda moda endüstrisindeki tedarik zincirinde çalıştırılıyor. Güney Hindistan'daki pamuk fabrikalarında ise kız çocukları, menstruasyon döneminde daha az üretken olduğu düşünülmesi sonucu, bu fabrikalarda yöneticiler menstrüasyonlarını durdurmak için kız çocukların yiyeceklerine hormon konuyor.

Şirketler de, savunmasız oldukları için yetişkin işçilerdense çocuk işçiliğini tercih ediyor. Çokuluslu Şirketlerin Araştırma Merkezi'ne göre; pamuk üretiminde ve hazır giyim fabrikalarında yetişkin işçilere düşük ücret verilmesiyle çocuk işçiliği arasında doğrudan bir bağlantı vardır. Araştırma Merkezinin hazırladığı raporda "Çocuk işçiliği yasaklanırsa, yetişkin işçilerin daha iyi ücretlerle pazarlık yapmalarına ve emek koşullarını iyileştirmelerine imkan tanınacak." dendi.

Bizler bilinçli yetişkinler olarak emeği sömürülen tüm çocukların sesi olup, kendi sesimizi de değişim yaratmak için kullanmak

zorundayız. Emek sömürüsünün çocuk-genç-yaşlı veya cinsiyet ya da cinsel yönetim tanımadığı bu acımasız dünyada emek sömürüsünün kaynağı olan özel mülkiyete dayalı üretim ilişkilerinin egemen olduğu kapitalizmi görmemiz gerekiyor. Hem çocuk işçilerin hem de yetişkin işçilerin fakirlik döngüsünü kırmaya başlaması için daha iyi ve yeni bir dünyaya ihtiyaçları vardır. Yoksulluğun kaynağı olan, çocuklara iyi bir hayat, güzel bir gelecek sunmaktan uzak olan bu düzenin gerçek anlamda değişmesi gerekiyor. Sistemin önümüze koyduğu ürünleri ne kadar almamaya çalışsak da bu devasa üretim zincirinin içinde modern çocuk işçiliği emekçilerden yana bir dünya kurulmadığı sürece çocuk işçi köleliği sürdürülmeye devam edecek. Ve emek sömürüsü, milyonlarca çocuk işçinin geleceğini yok etmeye devam edecek.

Bir Sabırsızlık Zamanı Okuru

http://labs.theguardian.com/unicef-child-labour/

https://cforconscious.com/conversations/child-labour-major-issue-in-fashion

https://www.evrensel.net/haber/322093/moda-endustrisinde-milyonlarca-cocuk-isci-calistiriliyor

Bireysel Değil, Hepimiz Organize!

Geçtiğimiz sene, 11 Mart günü açıklanan ilk Covid-19 vakasından bu güne kadar uzun bir pandemi sürecinden geçtik ve pandemi hala devam ediyor. Pandeminin başından bu yana sürdürülen online eğitimin liselilere gerçek anlamda hiçbir katkısı olmadı. Uzaktan eğitime geçiş yapıldıktan sonra, EBA programının altyapısı oluşturulamadığı için programda sürekli çöküntüler yaşandı, online eğitimin niteliksizliği yokmuş gibi sınavlar yapıldı, maddi koşullar sebebiyle derslere giremeyen öğrencilerin durumu yok sayıldı, öğrenciler eğitimini öğrenimini görmediği derslerden sınav oldu. Öğrencilerin büyük bir kısmı sınıfı geçebileceğinden endişe duyuyor... Liselilerin eğitim hayatlarından kaybedecekleri başka neleri var? Hiçbir şey. Bir senedir yaşanan tüm sorunlar, milyonları bulan tag çalışmaları ile Twitter'da, basın açıklamalarında, liselilerin ortak yayınladığı basın metinlerinde dile getirilmeye çalışıldı. Liselilerin hem okulları, hem de hayatları, bu kadar tehlikedeyken onları sokaklardan alıkoyan ne? Yüz yüze eğitim başladığından beri, birçok dayanışma ve tag grupları kuruldu, binlerce liseli bu gruplara, dayanışmalara katıldı, ama bu gruplar ve yapılar politik olarak dar görüşlü olarak kaldılar. Liseli öğrenciler dinamikliği ile, cüreti ile kıpır kıpırken, haklarını sokaklarda aramak isterken, neredeyse her dayanışma grubunda, öğrencilere müdahale eden, mesajlara müdahale edip tartışmaları geri çekmeye çalışan, eylem önerilerini görmezden gelen, öğrencileri pasifist bir hale getirmeye çalışan küçük bujuva unsurlardır. Dayanışmaların mesajlaşma gruplarındaki o büyük kitleyi, içi boş muhabbetler eden ve sadece tag çalışmaları yapan bir hale getirmeye çalışıyorlar. Bu sohbet gruplarında hak alma mücadelesini sokaklara taşımak isteyen öğrenciler terörize ediliyor, ama buna rağmen çoğu öğrenci durumun ciddiyetinin farkında ve bu işlerin sadece tweet atmak ile olmayacağını biliyor. Liseliler birçok yerde pankart ve yazılama çalışmaları yaptı, geçtiğimiz haftalarda liseliler "Uzaktan Eğitimin, Yüz yüze Sınavı Olmaz!" diyerek basın açıklaması düzenledi, haklı taleplerini dile getirdi ve eğer talepleri yerine getirilmezse sokaklarda seslerini daha çok haykıracağının da uyarısını verdi.

Pandeminin başlamasından beridir liselilerin eğitimin niteliksizliğine karşı verdiği mücadeleyi bu şekilde özetleyebiliriz. Liseliler pandemiden başlamasından beridir birçok sorununu farklı şekillerde dile getirdi, ancak bu sorunlar daha önce de vardı, şu an bu kadar göze batmasının sebebi Türkiye ve Kürdistan'da devrimci durumun gelişmesi ve maddi koşulların daha zorlu ama kitlelerin daha

devrimci hale gelmesidir. Bu tahlili sadece liseli öğrenci hareketinin durumundan değil; işçi eylemlerine, Boğaziçi direnişine, kadın eylemlerine, LGBTİ+ eylemlerine bakarak yapıyoruz. Peki, devrimci durum hem nesnel hem de öznel anlamda bu kadar gelişmişken, maddi koşullar yaşamımızı bu kadar zorlaştırmışken, yaşam bizlere lüks olarak görülürken liseliler ne yapmalı? Bizler ne yapmalıyız?

Bizler birlikte güçlüyüz. Yaşadığımız tüm sorunlara karşı, niteliksiz eğitime, okullarda gerici-faşist örgütlenmelere, ırkçılığa, cinsiyetçiliğe, homofobiye, anti-bilimsel eğitim sistemine karşı, kısacası yaşadığımız tüm bu sorunları yaratan kapitalizme karşı örgütlü ve birlikte olmalıyız. Toplumsal sorunlar tek tek bireylerin sorunu olmadığı gibi, bireysel olarak çözülmez, çözülemez! Kapitalizme ve onun faşist aygıtına karşı, gerici eğitim sistemine karşı, bir mücadele vereceksek örgütlü ve birlikte bir mücadele vereceğiz! Çünkü biz liselilerin sorunları nasıl sistemin işleyişinden bağımsız değilse, toplumun başka kesimlerinin yaşadığı sorunların kaynağı da sermaye egemenliği ve onun siyasal örgütlenmesi olan faşizmde birleşiyorsa, liselilerin sadece kendi talepleri için değil, toplumun farklı kesimleri ile birlikte politik mücadeleyi büyütmesi gerekmektedir.

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

AYNI GEMİDE DEĞİLİZ!

Pandemi döneminde en çok etkilenen toplumsal kesimlerden biri öğrenciler ve özellikle meslek liseli öğrenciler oldu. Pandemi öncesinde bile düzgün bir eğitim verilmezken bu dönemde online eğitime erişebileceği bir bilgisayarı, telefonu veya interneti olmayan milyonlarca öğrenci eğitimden mahrum kaldı. Bu imkanlara sahip olanlar da yeterli bir eğitim alamadı ve buna rağmen sınavlar yapıldı. 29 Mart 2021'de yapılacağı açıklanan İkinci Dönem Birinci Sınavların iptal olması için milyonlarca liseli sosyal medyadan çağrı yaptı, ancak ne Milli Eğitim Bakanı'nın ne de iktidarın umurunda oldu. Daha sonra sınavların 3 Mayıs'a ertelendiği açıklanmasının üzerine öğrenciler "Erteleme değil, iptal istiyoruz" dedi ancak geri adım atılmadı. Tüm bunlar yaşanırken bazı Meslek Liseleri'nde sınavların ertelendiği tarih staj takvimiyle çakıştığı için ertelenme uygulanmadı. Günlük açıklanan vaka sayısının 40-50 bin civarında olduğu günlerde, ateş ölçümü dışında hiçbir önlemin alınmadığı okullarda sınava girdik. Kapalı bir sınıfta onlarca öğrencinin yan yana sınava girmesine göz yumularak, öğrencilerin sağlığı hiçe sayılmış oldu. Böylece, zaten alamadığımız eğitimin sınavına girmiş olduk. Sınav takviminin farklı uygulanmasının yanı sıra, uzaktan eğitime geçiş yapılırken meslek liselerinin staj programında bir değişiklik yapılmadı. Açıklanan aşı takviminde Sağlık Meslek Liseleri dahil hiçbir meslek lisesi stajyerlerine yer verilmedi. Bu durum bize, patronların ve sermayenin karının, öğrencilerin ve stajyerlerin sağlığından önce geldiğini göstermiş oldu.

Staj adı altında asgari ücretin 3/1'ine, ağır şartlarda çalıştırılan öğrenciler şimdi de canlarını tehlikeye atarak çalışmakla karşı karşıyalar. Aynı zamanda uzaktan eğitim bir açıdan devletin işine gelmişti, çünkü masrafsızdı ve herkes elektriğini, internetini kendi karşılamak zorundaydı. Devletin bu konuda hiçbir desteği olmadı. Devletin tek derdi özel okulların açık olması ve meslek liselerinde stajların devam etmesiydi. Pandemi boyunca işçiler, emekçiler hiçbir önlem alınmadan ağır şartlarda çalıştırılırken, Kod 29'larla işten atılırken, öğrencilerin çoğu eğitime ulaşamaz, okullar keyfi bir şekilde açılıp kapanmaya devam ederken, 20 yaş altına sürekli yasak ve tecrit uygulanırken, işçiye, emekçiye, esnafa, öğrenciye hiçbir maddi destek sağlanmazken, bazıları saraylarında sefa sürmeye devam etti. Halk, kendi haline bırakıldı. Sömürü düzeninin sürmesi ve sermaye sınıfının daha da zenginleşmesi adına yasaklar sadece halka uygulanırken iktidar daha da saldırganlaştı. Bu da aynı gemide olmadığımızın göstergesidir!

Bir Sabırsızlık Zamanı Okuru

Liseliler İle Online Eğitimi Konuştuk

Online eğitim hakkında düşünceleriniz neler?
Bahar: Yüz yüze eğitim kadar verimli değil tabii ki. Başta daha fazla odaklanabiliyordum ancak artık bu durum çok yordu hepimizi.Ders ders değişiyor durum benim için.

Online dersler boyunca derslerin verimli geçtiğini düşünüyor musunuz? sebepleriyle birlikte anlatabilir misin?
Bahar: Ben ders olarak ayırarak dinliyorum.Mesela fizik dersi en verimli geçen oluyor. Derse olan ilgimle de alakalı. Benim için başta verimliydi, ancak artık sadece yoklama için giriyorum gibi.
Yüz yüze sınav hakkında görüşlerinizi söyler misiniz, bu konuya nasıl bakıyorsunuz?
Bahar: Sınav tabii ki olmalı ancak gerekli önlemler alınarak. Otobüsle gelenler için durum oldukça sıkıntılı.

Online eğitim hakkında düşünceleriniz neler?
Şevval: Okula gidip gelirken ki zaman kaybı bakımından iyi, ama etrafta dikkat dağıtıcı çok şey var ve derse odaklanmakta zorluk yaşıyorum. Yani iyi tarafları da var, kötü tarafları da var.

Online dersler boyunca derslerin verimli geçtiğini düşünüyor musunuz? Sebepleriyle birlikte anlatabilir misin?
Şevval: Düşünmüyorum, çünkü evde çok ses oluyor kesinlikle okul ortamı gibi değil ve motivasyon sağlayacak bir etken yok etrafımda.
Yüz yüze sınav hakkında görüşlerinizi söyler misiniz, bu konuya nasıl bakıyorsunuz?
Şevval: Saçma buluyorum, çünkü eğer sınavları yüz yüze yapabiliyorsak derslerin bir kısmını da yüz yüze yapabilirdik. Ya da tam tersi olarak dersler gibi sınavlar da online olmalıydı.

Online eğitim hakkında düşünceleriniz neler?
Mizgin: Olmayan bir eğitim...

Online dersler boyunca derslerin verimli geçtiğini düşünüyor musunuz? Sebepleriyle birlikte anlatabilir misin?
Mizgin: Tabii ki de verimli falan geçmiyor, ben EBA'ya giremiyorum uyarı veriyor hep, bu yüzden derslere de giremiyorum. Girebildiğim zamanlarda ise hocanın sesi robot gibi geliyor genel olarak bir şey anlamıyorum ve eminim bunları yaşayan tek kişi ben değilim.

Yüz yüze sınav hakkında görüşlerinizi söyler misiniz, bu konuya nasıl bakıyorsunuz?
Mizgin: Okullarda kurallara uyulduğunu falan sanıyorlar ama öyle bir şey yok. Girişte ateş ölçmek bir önlem değildir. Bizim de canımız var ve hastalık gitgide çoğalıyor, yüz yüze sınav bile bile ölüme gitmekten başka bir şey değil.

Online eğitim hakkında düşünceleriniz neler?
Defne: Herkesin şartları farklı, bu yüzden herkesin bu eğitime ulaşım imkanı farklı. Aynı zamanda verimsiz olduğunu düşünüyorum.

Online dersler boyunca derslerin verimli geçtiğini düşünüyor musunuz? Sebepleriyle birlikte anlatabilir misin?
Defne: Hayır verimli geçtiğini düşünmüyorum, çünkü dersler sırasında internet ağlarında, kullanılan programlarda veya materyallerde sorun yaşanabiliyordu ve bu sorunlar hemen giderilemeyebiliyordu. Bu problemlerden birkaçını bizzat kendimde yaşadım. Ayrıca herkes maddi açıdan eşit durumda değil. Bizzat şahit olduğum bir arkadaşım ise ailesinin pandemi sürecinde ücretsiz izine çıkarılmasından dolayı o ay geçim sıkıntısı çekmeleri sebebiyle bir ay internet faturası geciktirmek zorunda kaldılar. Bu sebeple o ay derslere katılamadı. Online eğitime engel olabilecek bir sürü sebep vardı.

Yüzyüze sınav hakkında görüşlerinizi söyler misiniz, bu konuya nasıl bakıyorsunuz?
Defne: Ben olmaması gerektiğini düşünüyorum, önceden belirttiğim gibi çok fazla kişi sorun yaşadı ve düzenli bir şekilde eğitimini sürdüremedi. Bu yaşadıkları aksaklıklardan ise ne onlar sorumlu ne de aileleri sorumlu. Yaşadıkları her şey sistem yüzünden. Bu süreçte gidip de tüm öğrenciler ortak bir sınava sokulamaz. Bunu hem yaşanan fırsat eşitsizliğinden dolayı hem de pandeminin etkisinin hala devam etmesinden dolayı söylüyorum. Vaka sayıları hala az denebilecek seviyede değil ve bu göz ardı edilemez. Buna rağmen öğrencilere sınav yapılmasını öğrencilerin virüs kapmalarına ve belki de birçoğunun ölümüne göz yummak olarak görüyorum. Ve bu öğrenciler arasında eminim ki binlerce kronik hastalığı olan arkadaşımız vardır. Bu virüsün ise gerçekten şakası yok ve hastalığı olan olmayan herkes için çok zor bir rahatsızlık olduğu apaçık ortada.

Online eğitim hakkında düşünceleriniz neler?
Özgür: Online eğitim bence çok zayıf durumda. Birçok eşitsizlik var, milyonlarca öğrenci derslerden geri kalmakta.
Online dersler boyunca derslerin verimli geçtiğini düşünüyor musunuz? Sebepleriyle birlikte anlatabilir misin?

Özgür: Pek verimli olduğunu da düşünmüyorum. Ders yarım saat ama 10-15 dakikası dersi açmakla, oyalanmakla falan geçiyor. Çok da öğretici olmuyor. Gerçekten akılda kalmıyor. Çoğu öğrenci de derse katılmamakta.

Yüzyüze sınav hakkında görüşlerinizi söyler misiniz, bu konuya nasıl bakıyorsunuz?

Özgür: Tamamen karşıyım bu yüz yüze sınav işine, vakaların oldukça artmasına yol açıyor. Ve öğrenciler iç içe, pek çok yerde yakın temasta bulunuyorlar. Risk kesinlikle var ve sınavların da bir acelesi yok. Sınavlar dersi anlayıp anlamadığımızı da ölçmüyor. Yüz yüze eğitimini alamadığımız dersin yazılısını neden yüz yüze olacakmış?

İstanbul Liseli DÖB

MÜCADELEM

Fırçayla boyanmışçasına yapraklar,
Yaprağın üstünde elmas pahasında bir kuş,
Üstünde griye kaplanmış bulut parçaları.
Yüreğimde yoldaş sevgisi,
İnsan sevgisi,
Mücadele sevgisi.
Elimde nasırlı bir işçinin toprak kokusu var.
Hepsi bir çatıda toplanır sohbet ederler
Bütün sevgilerim mesela;
Ellerinde yarınların ağırlıyla bir işçi ve yoldaşlarım,
Birbirlerine şarkılar söylerler devrim şarkıları.
Mücadelem ağaçlara seslenir,
Kuşlarla dans eder.
Ben ise yanlarında oturur sevgimle kucaklarım hepsini,
Küçük çocuklar gibi şen
Dağlarında eteğinde sallanıyormuşçasına
Rüzgarı kucaklıyormuşçasına
Yarınlar bizim olmuşçasına mutluyum
Tıpkı uçsuz bucaksız
Kaybolmaya yakın bir genç kadını
Mücadelemle buluşturmuş gibi
Huzur dolu ve heyecanlıyım
Seviyorum ayrı ayrı noktalardan alıp
yüreğimin süzgecinde birleştirmeyi
Her birini ayrı kucaklıyorum.
Yarınların güzelliğiyle
Bakıyorum her birinize yoldaşlarım
Adımlarımızı sayıyorum
Her adım bir adımdan daha da yakın
Düşünü kurduğumuz ülkemize…

Tanya

“İşte Benim Hikayem Böyle”

İstanbul’a geldikten biraz sonra, işlerimi halledip İstanbul’u gezmek için metroya bindim. Biraz zaman geçtikten sonra okul çantalı bir genç karşıma oturdu. Bir dirseğini bacağının üzerine koymuş, eliyle de başını tutuyordu. Suratını görünce Karadeniz’de gemilerimi battı acaba diye düşünmeye başlıyor insan. Muhabbet başlatmak için birkaç soru sordum, muhabbet, sohbet ettik hemen delikanlıyla. Durun size anlatayım hikayesini. Adı İsmail’miş bu delikanlının. Babası 1960’lardan beri Batman’da kapıcılık yapıyormuş, kendisi de küçükken okuldan arta kalan zamanlarda babasına yardım ediyormuş. Evleri karakola yakın olduğu için gece evlerin su depolarına kurşun isabet edip depoları deliyormuş. İsmail’de babasına hem depo tamirinde, hem kapıcılık işinde yardım edip harçlık kazanıyormuş biraz. Akıllı çocuk ama okuldan arta kalan zamanda o kadar çalışmasına rağmen yine de derslerinden “pekiyi” alıyormuş. Sonra Batman’ın nasıl bir yer olduğunu sordum, Hasankeyf’i Newroz’u anlattı bana. Diyor ki, “Kürdistan’da baharın gelişi öyle hoştur ki... Anlatamam, ama anlatmaya çalışayım. Kürdistan’da baharın gelişi Newroz’la kutlanır. Ağaçlar yeşerir, çiçekler açar, kuşlar geri gelir, çocuklar bütün gün dışarıda oyun oynar. Bizim Baran diye bir arkadaş vardı, her bahar geldiğinde, çayırda kendine küçük bir baraka yapar, bizi orada ağırlardı. Baran’ı çok uzun zamandır görmedim ama evlenip çoluk çocuğa karışmış. Neyse... Sonra Newroz’da akşam ateş yakarız, üstünden atlarız, halaylar çekeriz, kadınlar yere kilim serer üstüne oturur çekirdek ile sohbetler eder, yani eğlenir, çoşar, oynarız. Abi hakkını helal et Newroz’u elimden geldiği kadar anlatmaya çalıştım, anlatılamayacak kadar güzeldir yoksa. Neyse abi, ben 6. sınıfa başlamıştım o zaman, babam bir gün dedi ki iki gün sonra Newroz var. Sonra da kız kardeşime dönüp, “O çorbayı bitirmezsen seni götürmem” dedi. Newroz’da analarımız en güzel kıyafetlerimizi çıkarır bizi damat gibi yakışıklı yapardı. Öyle eğlenceli geçerdi ki... Arkadaşlarım, abilerim, akrabalarım gelecekti sonuçta, bir de bizim sınıfa yeni gelen Şanazi’de. Newroz kutlamasında halaylar çektik, bir sürü siyaset geldi, tanımıyordum ama bu siyasetlerin başkanları da geldi. Halaylar çekildi, şarkılar söylendi, yani yorgunluğu zor atlatılır şekilde eğlenceli geçti. Şanazi’de oradaydı, bazen halaylarda yan yana gelince muhabbet edebiliyorduk, gülüşü o kadar güzeldi ki, o gülünce etrafındakilerin gülmemesi imkansızdı, ama doğru düzgün muhabbet edemedik ya, abileri sürekli onu izliyordu resmen, sınıftaki herkes de ona aşıktı muhtemelen, abileri de haklı galiba. O günden

sonra neler yaşayacağımı bilseydim, abilerinden dayak yemeyi göze alarak onunla görüşme teklifi ederdim. Neyse, sonra newroz ateşi yakılıyordu, herkes etraftan tahta, sopa, yani yanacak her şeyi ateşe atıyordu. Bizim evin bodrum katında bir sürü lastik vardı abi, ben bir koşu gittim onları el arabasına yığıp getirdim, attım ateşin üstüne. Ateş kocaman oldu, mahalledeki abiler tebrik etti beni, Şanazi'de. Akşama kadar durmadan oynadık, koşturduk, eğlendik. Sadece kutlama değil, bizde bittik yani. Yorgunluktan hepimiz pert olmuştuk, hele o sıcakta bir terledik var ya, üstümüzü sıksak fışır fışır su akacak resmen. Babamlar ile eve dönerken babam cebinden 1 milyon çıkarıp "Kuremın, here du hep nan bıstine" dedi. Babamdan parayı aldıktan sonra bakkala giderken birden bire yerde kafamda çuvalla buldum kendimi bağırdım çağırdım ama küçücük çocuktum daha. Beni bir arabaya bindirdiler, yanımda iki kişi vardı, sonra bir kuçik vurdu bana, bayıldım. Ellerim arkadan bağlı, ayaklarım bağlı, gözlerim bağlı bir şekildeydim, sessizce ağlamaya başladım, annemi özlemiştim bile, kimler bunlar, nerden bileyim. Sonra kapı sesi geldi, ağladığımı belli etmemek için yüzümü yere çevirip uyuma taklidi yaptım, ayağıyla dürtükleyerek uyandırmaya çalıştı, uyuma taklidi yapmaya devam ettim. Sonra kollarımdan tutup kaldırdıklarında kendimi tutamayıp gözyaşlarıyla onlara beni bırakmaları için yalvardım. Anneme götürmelerini istedim, bir şey yapmadığımı söyledim. Bana tek bir soru sordular, "O lastikleri sen mi getirdin?". Yalanladım, lastik getirmediğimi söyledim, başka biri ateşe attı dedim, daha çocuğum dedim, yarın okulum var dedim. Kimse duymadı beni, tek duyduğum ağlama ve sopa sesiydi. Dört gün dayanabildim, o ağır dayağa, işkenceye sadece 4 gün dayanabildim. Dile gelişi kolay, saatler geçmiyor, acı dinmiyor, gözyaşları sel gibi akıyordu. Son bir kez annemi ve kardeşlerimi görmek isterdim, babamı da, Baran'ı da, Şanazi'yi de, öğretmenimi de, arkadaşlarımı da... Ben kaçırıldıktan sonra, annemler karakola gidip, beni sormuşlar, her gittiklerinde öyle biri yok geri gidin demişler. Beni, öldükten 3 ay sonra Edirne'de bir derenin kenarında bulmuşlar. "İşte benim hikayem böyle abi." sözünü bitirdiğinde ne diyeceğimi bilemedim öylece baktım, sadece baktım. Üstüne ne söyleyebilirdim ki ben bu çocuğa. Hiçbir şey... Metro'dan indim ve sahile doğru yürüdüm. Bir gün gelecek ve dediği gibi, "Ölüler dirilerden çalacak."

Bir Sabırsızlık Zamanı Okuru

RÜZGAR

Rüzgar bugün ters yönünden esiyor
Bir çocuğun ölümünden
Açlıktan, yoksulluktan
Anne yüreğinin çöküşünden
Bir çocuğa nasıl kıyar insan

Kadına nasıl uzanır kirli eller?
Pisti zihinler kirli bir sistem içindeki
Yüreğimiz birdi zamanla parçalandı
Özgürlük istedik kanlarla baltalandı

Bana söyle bu savaş niye?
Hayatımızı batıran ve bitiren bir niyet
Sen de ben de insanız niye bu kadar cinayet
Canımızı da aldın şimdi isteğin ne?

Yüreğinin rüzgarında savrulanlar
Kendi yağının içinde kavrulan var
Kandıran da var sana saldıran da
Kalktı bıçaklar, koparıldı bağlar

Yangınlar, yüreğinin derinliklerinde
Kaygı var suyu getirenlerinde
Kaçtılar yüreğin ellerinde
Seni hüzünle başbaşa bıraktılar

Ayağa kalk!
Senin de alacağın var
Alçak düzenden
Yaralı yürekler seninle
Kendini keşfedersin
Mücadele denizinde kürekler çekince
Hayat!
Elbet dili bozar
Görünce o kadar boş yere tutuklu ozan
Kuruldu kozan ama çıkışı kapalı yorar
Korkma nefes al saldır!
Korkma nefes al saldır!

Çocuktum öldüm gençliğim kursağımda kaldı
Dört bir yanda bombalar kulağımda sancı
Kâbuslardan bıktık hani uyansak mı artık?
Kazanacağın şeyleri çocuklarına vardır

Kai nat

“Gecekondulardan Gelip Boğazımızı Kesecekler”

Arzu Sabancı geçen günlerde işçileri acımasızca sömürüp elde ettikleri artı değerler yoluyla büyüyen servetlerinden biri olan yalısından boğaz manzarasına bakarak şu sözleri sarf etti:

“Aşı da olsanız… Hastalığı geçirmemiş antikorunuzda olsa… Risk her zaman var… Evde kalmaya, işiniz müsaade ediyorsa sokağa çıkmamaya, çift maske ve mesafeye devam... Tam kapanma olmasa bile biz kendi irademizle tam kapanma yapabiliriz. Yaz aylarını, güzel günlerin hayalini kurarak, umudumuzu kaybetmeden… Sakın evde sıkıldık demeyin. Rahat nefes aldığınız güne… Evinizde olduğunuza şükrederek evde kalmaya devam…”

Bu sözleri okuyan bir emekçi şunu bilir. Arzu bizden değil. Çünkü Arzu’nun yalısı var. Benim evim bile yok. Çünkü Arzu partilerde korona olur. Ben işyerinde. Çünkü Arzu özel hastanelerde tedavi olur. Ben hastanede yer bulamayıp ölürüm. Arzu çift maske takar. N95 takar. Benim gibi gariban maske parası bulamayıp ceza yer. Ben evde kalamam. Çalışmazsam ailem aç kalır. Fiziksel mesafeyi de koruyamam, çünkü onların atölyelerinde, fabrikalarında, sanayi havzalarında, inşaatlarda, madenlerde dip dibe çalışmak zorundayımdır. Bu Arzu’nun işine gelir. Arzu tam kapanma ister. Ben iş isterim. Arzu şükretmemizi ister. Ben kavga isterim. Arzu yaz aylarında güzel günlerin hayalini kurar hem de umudunu kaybetmeden.

Evet, burjuva Arzu bunu ben de isterim. Belki de bir yaz akşamı yoksul semtlerimizden gelip rahatınızı bozacağız, korkularınızı gerçeğe çevireceğiz. Bunu sen değil ama senden olanlar söyledi. Bizim olanı sizden almak için geleceğiz. Mülklerinizi kamulaştırarak şah damarınızı keseceğiz. Evet, gecekondulardan, yoksul semtlerden geleceğiz Arzu. Sokaklara ineceğiz. Ayaklanmamız çok ihtişamlı olacak. Burjuva kardeşleriniz şampanyasını yudumlarken halinize üzülecek. Ama onlar da üzülmesin. Sonları sizinkiyle aynı olacak. Elbet bir gün geleceğiz Arzu. Bunun korkusuyla yaşamaya devam edin. Korkmayın. Titreyin! Bizim olanı aldığımızda sizin olan bir şey kalmayacak. Yazıyı görüşürüz diye bitirmek istemem. Yakın zamanda işçi sınıfıyla görüşeceğini sen de biliyorsun ve parçası olduğun sermaye sınıfı da biliyor zaten. Bu sizin için hiçliğe giden bir görüşme olacak. Bizim için var olmaya!

Var olmak için sınıf savaşını yükseltmeye!

Kurdowi

FELSEFENİN TEMEL İLKELERİ - VI

Diyalektik Materyalizmin temel özelliğinin ruh ve madde arasındaki ilişkiyi cevaplandırma biçimi olduğunu biliyoruz. Şimdi; maddenin ne olduğunu ve varoluş biçimlerini inceleyelim.

MADDE NEDİR?

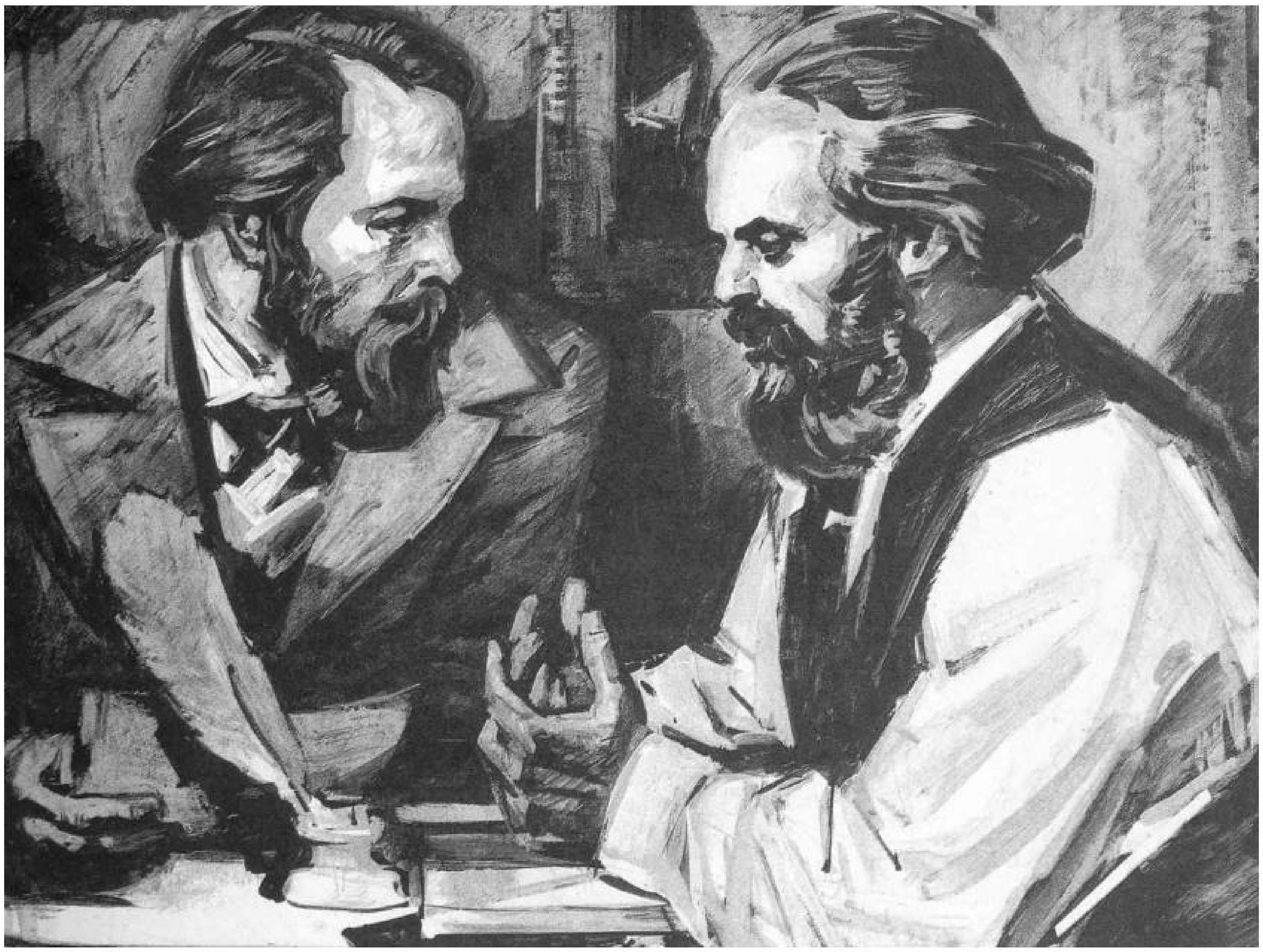
Madde kategorisi gerçek dünyayı, insan bilinci dışında bağımsız var olan tüm olayları kapsar. Madde kavramı sayesinde dünyayı anlayabilir ve bilgilerimize sağlam bir kaynak buluruz. Madde kavramı aynı zamanda diğer bilimler, özellikle doğa bilimleri için de çok önemlidir. Bu bilimler nesnel dünyayı incelemedikçe gerçekliğe ulaşamaz, boşuna bir zeka oyunu olurlar. Lenin "Materyalizm ve Ampiriokritisizm" kitabında maddenin tanımını vermişti: "Madde, felsefi bir kategori olup, insanın duyumlarıyla kopya ettiği, fotoğrafını çektiği, yansıttığı ve fakat duyumlardan bağımsız, nesnel gerçekliği tanımaya yarar." Bu tanım maddenin gerçekten bilimsel tanımıdır, ayrıca Diyalektik Materyalizmin hem idealizm hem de bilinemezcilik ile temel karşıtlığını yansıtır. Çünkü madde başlangıçsız ve sonsuzdur, var olan her şeyin özüdür. Maddenin böyle her şeyin ilk nedeni olduğu bir dünyada tanrıya da diğer doğaüstü güçler için de yer yoktur. Bu yüzden de idealistler her zaman maddenin tanınmasına karşı olmuştur.

Dünya yapısı gereği maddidir ve var olan her şeyde maddenin çeşitli oluşumlarını görmemiz gerekir. Madde durgun, donmuş bir şey değildir; zaman ve mekan içerisinde her zaman hareketli durumdadır. Hareket, zaman ve mekan; işte maddenin varoluş biçimleri bunlardır. Madde kavramını, Dünyanın maddi özünü daha iyi anlayabilmek için bu biçimleri bilmemiz gerekiyor. Hareketten başlayalım.

Maddenin Bir Varoluş Biçimi Olarak Hareket:

Madde, sadece hareket durumunda var olabilir. Maddeyi hareket olmadan açıklayamayız. Örneğin atomu inceleyelim. Atom maddi bir cisim olarak vardır, çünkü onu oluşturan partiküller devamlı hareketlidir. Hareket olmadan atom da başka bir cisim de var olamazdı. Hareket maddenin bir varoluş biçimi ve onun ayrılmaz bir niteliğidir. Hareket ve madde her zaman birliktedir ve biri diğerinden önce var olmamıştır. Engels "Hiçbir zaman, hiçbir yerde hareketsiz madde olmamıştır ve olmayacaktır." sözüyle bunu anlatıyordu.

Maddenin yaratılmadığını ve yok edilemediğini söylemiştik. Hareket de madde gibi yaratılamaz ve yok edilemez. Enerjinin korunumu yasası bunu doğrular ve hareket ve maddenin doğmadığını ve ölmeyeceğini, yalnızca bir biçimden

diğerine geçerek değişebileceğini söyler.

Maddenin hareket biçimlerinin, görünümlerinin ilk bilimsel sınıflandırmasını Engels yaptı. Engels temel hareket biçimleri olarak; mekanik, fizik, kimyasal, biyolojik ve sosyal hareketleri olarak sıralıyordu. Engels'in bu sınıflandırması günümüzde hala bilimsel değerini koruyor. Maddenin Engels'in sıraladığı gibi birden çok hareket biçimi vardır, ancak bu hareket biçimleri birbirlerine bağlıdır ve birbirlerinden ayrılamazlar.

Diyalektik Materyalizmin hareket kavramında önemli olan hareketin mutlak ve evrensel olduğunu bilmek, her hareket biçiminin birlikteliğini, karşılıklı dönüşme yeteneklerini anlamaktır.

Zaman ve Mekan:

Çevremizdeki her nesneyi inceleyecek olursak, hepsinin hareket halinde olduğunu, bir yer kapladığını görürüz. Her nesne, büyük ya da küçük, belirli bir yer kaplar ve bir hacmi bulunur. Bütün maddi cisimlerin bir yer kaplama, diğer nesnelere göre bir yerde olma özelliği "mekan" felsefi kavramını oluşturuyor. Ama nesneler sadece mekan içinde değildirler. Nesneler aynı zamanda belirli bir düzen takip ederler, birbirlerinin yerine geçerler. Her nesnenin bir süresi, bir başlangıcı ve sonu

vardır ve bu nesnelerin her birinin evrimi aşamalarla, farklı durumlardan geçerek olur. Örneğin bazı nesneler doğarken bazıları uzun zamandır vardır, bazıları ise sonuna gelmiştir. Bütün maddi süreçlerin belli bir düzen takip etme, bir süresi olma ve aşamalarla evrimleşme özelliği "zaman" felsefi kavramını oluşturuyor.

Zaman ve mekan için Lenin "Evren hareket halindeki maddeden başka bir şey değildir ve bu madde ancak zaman ve mekan içinde hareket edebilir." diye yazıyordu. Yani zaman ve mekan maddenin genel varoluş biçimleridir.

Diyalektik Materyalizm, maddenin başlangıçsızlığının ve sonsuzluğunun, zaman ve mekanın başlangıçsız ve sonsuzluğunu belirlediğini gösterir. Zaman ve mekan hakkındaki bilimsel kavramlar değişse de, Diyalektik Materyalizmin zaman ve mekan hakkındaki savı her zaman bilimsel değerini korumuş ve değişmemiştir. Tam tersine bilimin her yeni başarısı zaman ve mekanın nesnelliğini, madde ve hareket arasındaki ilişkinin ayrılmazlığını doğruluyor.

Antakya Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

Biz Liselilerin Derdi Ne?

Yemek ye, uyu. Instagram'da 6 saat geçir, yemek ye, yine uyu. Ekmek elden su gölden yaşayan biz liselilerin derdi ne olabilir ki? Bir senedir yata yata bacaklarımız uyuşur hale geldi, tembelliğe alıştık (!) O kadar tembeliz ki tüm gün evde oturmamıza rağmen sınavlara çalışmak bizim için bir ölüm kalım meselesi haline geldi (!) Derdimiz başka ne olabilir ki zaten...

Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk kabullenmek istemese de azımsanamayacak kadar liseli öğrencinin derse girebilecek bir elektronik eşyası, interneti yok. Ve çok kalabalık bir ailede yaşayıp gürültüden derse giremeyen birçok sıra arkadaşımız da var. Hadi bunları geçelim. Bir şekilde derse girebiliyoruz ama verim çok düşük. EBA 'nın alt yapısı bile iyi değil, sürekli sistemden atıyor. Hadi bu da sorun değil. Biz de zoom gibi başka bir uygulamadan da derse girebiliriz. Ama bu sefer de derse girebilenlerin çok olmasından dolayı interneti kötü. Ders sürekli donuyor, program bizi atıyor, sesler kesik kesik geliyor vs...

Evet, yanlış duymadınız! Dertlerimiz var, hem de derdimiz sınava çalışmak değil. Derdimiz sağlığımız, eğitimdeki fırsat ve olanak eşitsizliği, EBA gibi gerekli bir programın alt yapısının iyi olmaması, online eğitimin niteliksiz ve verimsiz olması, birçok dersin ve konunun işlenmemesi, uzaktan eğitimde internet ağlarında kopukluk yaşanması, gerekli materyallerin sağlanamaması, aile baskısı, maddi ve manevi zorluklar, pandemi dönemiyle birlikte fazlasıyla artan eğitimdeki fırsat-olanak eşitsizliği gibi göz ardı edilen '"maalesef"' birtakım dertlerimiz var. Sanki eğitim sistemi çok iyiymiş gibi bir de bunlar eklendi... Gençlik zaten eğitim sistemi yüzünden yıpranırken bu pandemi zamanında misli misli arttı. O kadar arttı ki bu yüzden kendine zarar veren, intihara teşebbüs eden bir sürü sıra arkadaşımız var.

Bunlara ve Covid-19 salgınının mutasyona uğrayarak virüsün eski halinden daha bulaşıcı ve ağır hale gelmesine rağmen, öğrencilerin yaşamını hiçe sayan iktidar, okullarda hijyen kuralları, sosyal mesafe var diyerek eğitimi doğru düzgün alamadığımız hatta hiç alamadığımız bu süreçte - sözde gördüklerimizden- sınavları yüz yüze yapma kararı aldı. Hadi diyelim hijyen kurallarına ve sosyal mesafeye uyuldu. Peki biz liseli öğrenciler okula özel araçlarla mı gidip geliyoruz? Ziya Selçuk tüm bunları görmezden gelerek biz liseli öğrencilerin ve ailelerimizin hayatlarını hiçe saydı.

Sesimizi duyurmak ve sınavların iptal edilmesi talebini dile getirdiğimiz sosyal medyadaki üç mi-

lyonu aşkın tag çalışmalarımıza rağmen Milli Eğitim Bakanı sesimizi duymamazlıktan gelip bizi göz ardı etti. Gerçi hepimiz çok iyi biliyoruz ki bu iş imzayla, tag çalışmasıyla olacak bir iş değildi, keşke çözüm o kadar basit olsa...

Artık bir şeyler yapmamızın zamanı geldi de geçiyor. Bizler haklarımızı aramak, sesimizi çıkarmak, seslerini çıkaramayan sıra arkadaşlarımızın sesleri olmak zorundayız! Bizler bu çifte standarta, bu fırsat-olanak eşitsizliğine, bu göz ardı edilmeye sessiz kalmıyoruz! Biz liseli öğrenciler artık susmayacağız, yapılan bu haksızlıklara karşı her daim haklarımızı arayacağız ve seslerimize ses katarak sokakta olmaya devam edeceğiz. Ve düşündükleri gibi bizler bu haksızlığın çözümünü sandıkta değil sokakta arayacağız!

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

TAKSİM'E DOĞRU ATTIĞIMIZ HER ADIM

Merhabalar, ben de 1 Mayıs'ta gözaltına alınanlardan biriyim. Bu 1 Mayıs, birleşik mücadelenin ruhunu daha fazla yaşadığımız ve faşizmin hiçbir yasağının, saldırısının mücadelemizi engelleyemeyeceğinin, bir adım dahi geri atıramayacağının kanıtı oldu. En devrimci duygularımı yaşadığım bir gündü. Faşistlerin saldırılarına aldırış etmeden sloganlarımızı atmamız, ajitasyonlarımızı çekmemiz, o acısız yumruklarımızı coşkuyla savurmamızı engelleyemediler. Gözaltındaki tavrımız, düşmana aman vermeyişimiz ve kazanmanın sevinciyle ilk 1 Mayıs'ımı yaşadım. Gerçekten bu 1 Mayıs'ta kazandık, bu 1 Mayıs'ta birleşik mücadele kazandı. Ben 1 Mayıs'ta Deniz'lerden, Sinan'lardan, Kenan'lardan, Sibel'lerden ve sayamadığım tüm yoldaşlarımın cüretini, uzlaşmazlığını, militanlığını kuşandım ve 1 Mayıs'a böyle çıktım. Bu düşünce "Yaşasın 1 Mayıs!" sloganları attığımda, bizleri engellemeye çalışan faşistlerin kalkanlarının ardında kalan korku dolu gözlerine bakarak attığım her adımda, gözaltında düşmana taviz vermediğimde ve 1 Mayıs günü boyunca bana çok güç verdi. Bu 1 Mayıs birleşik mücadelenin ilk zaferi oldu ve Birleşik Mücadele Güçleri ile Birleşik Gençlik Meclisleri, Türkiye ve Kürdistan halklarının birleşik mücadelesini omuzlayarak, devrimin odağı olma hedefi ile adımlarını zafere kadar atmaya devam edeceğini söylemiş oldu. Bizim yapmamız gereken bu kazancın sevinciyle daha fazla çalışmak, daha fazla örgütlenmek ve gelmekte olana hazırlanmaktır.
Zafere kadar daima...
İstanbul'dan Liseli Bir DÖB'lü

İlk kez 1 Mayıs'a katılacağımdan ve ilk kez gözaltına alınacağımdan dolayı içimde çok büyük bir heyecan, az da olsa korku vardı. Ama yoldaşlarla 1 Mayıs'ı beklediğimiz günlerde geçirdiğimiz güzel zamandan dolayı bütün korkum geçmiş ve heyecanla eyleme hazırlanıyorduk. Eylem yerinde hemen önlüklerimizi giyip, pankartımızı açıp yürümeye başladık. Kısa bir süre sonra hemen saldırmaya başladı polis tabii ki. Sonuna kadar direndik. Gözaltı aracına alındıktan sonra içeride polis, basın önünde yapamadığı işkenceyi yapmak için bizi bekliyordu. Daha sonrasında öğrendik ki 2 kadın yoldaşımız polisin saldırısından sıyrılıp Şişli'den Osmanbey'e kadar eylemimizi sürdürmüşler. Beraber hastaneye, oradan nezarethaneye götürüldük. O kadar sorumsuz bir işleyiş var ki polis hastane de doktorun görevini düzgün yapmasını engellemeye çalışıyordu. Sonrasında ben ile bir yoldaşım gözaltına alındıktan 7 saat sonra çocuk büroya götürüldük. Polisin baskısı, küfürleri, aşağılayıcı tavırları serbest bırakılana kadar sürdü. Ama biz biliyoruz,

direne direne kazanacağız! Aynı heyecan ve öfkeyle sonraki 1 Mayıs'ta görüşmek üzere Taksim.
İstanbul'dan Liseli Bir DÖB'lü

İlk deneyimler insanın hayatında hep iz bırakır ve unutulmaz. Ben de bu yüzden ilk kez yaptığım, katıldığım şeylerin güzel geçmesini isterim. Ama maalesef 2 yıl önce, 1 Mayıs için Taksim'e ilk çıkışım beklediğim gibi olmamıştı. Sonuçta Taksim'e girilmesine izin verilmiyordu, bu yüzden meydana kadar gitmeyi çok beklemiyordum tabii, ama hiç değilse bir çaba sarf edeceğimi ve direneceğimi düşünüyordum. Fakat daha Taksim'in girişinde polis o kadar hızlı davranarak bazı arkadaşlarımızı gözaltına almıştı ki, benim bunu yapmama fırsat vermemişti bile. Bu sene her ne kadar 1 Mayıs için planlanan ve çok iyi yürütülen hazırlık çalışmalarına katılsam ve içimde o gün Taksim'e ulaşmak gibi bir hırs olsa da, yaşadığım kötü deneyim biraz umudumu zayıflatıyordu. Çünkü yine aynı şey olursa, emeğimiz boşa gider diye düşünüyordum. Özellikle bu yıl pandemi dolayısıyla tam kapanma dönemine denk gelmesi moralimi daha da bozmuştu. Ulaşım vb. sıkıntılarımız olacaktı, ama biz el ele vererek hepsinin üstesinden gelerek 1 Mayıs'ta Taksim'e ulaşmak, barikatı aşmak için yola çıktık.

Polis saldırısı çok gecikmedi tabi, ama birkaç arkadaşımızla polis saldırısından sıyrılarak Şişli Merkez'den Osmanbey'e kadar pankartımız ve sloganlarımızla yürüyerek beklediğimizden çok daha fazlasını başardık. İlk katıldığım 1 Mayıs'ta fazla heyecanlanamamışken, bu sene Taksim'e doğru attığım her adım beni inanılmaz heyecanlandırıyordu. Çünkü çok istediğim bir hedefim vardı ve her şey yolunda gidiyordu. Arkadaşlarımla bir yandan Taksime'e yakınlaşmanın heyecanını bir yandan 1 Mayıs'ın coşkusunu yaşarken ve paylaşırken polis bizi de gözaltına almak için saldırıda bulundu ve eylemimizi sonlandırmak zorunda bırakıldık. Böylelikle ben de ilk gözaltı deneyimimi yaşamış oldum. Taksim'e tam anlamıyla ulaşamamış olsak da yasaklara rağmen bizim Taksim'e ulaşmak için çaba sarf etmemiz ve başarıya yaklaşmamız bana gurur verdi.
İstanbul'dan Liseli Bir DÖB'lü

BGM
BİRLEŞİK
GENÇLİK
MECLİSLERİ
Yücel Gürel
Birleşik Mücadele
BARIKATI AŞIYOR
YAŞASIN 1 MAYIS
BİRLEŞİK GENÇLİK MECLİSLERİ

BGM
BİRLEŞİK
GENÇLİK
MECLİSLERİ
www.boulett

1 Mayıs'ta Taksim'i Zapt Ettik!

Devrimci Öğrenci Birliği-DÖB

DOBirliği

sabirsizlikzamani.
wixsite.com/website

dobbirliği68